

Jsi-li zralí, pak rozlom larvu a vyjdi ven. Ego je skořápkou vajíčka – chrání tě. Jsi-li připraven rozbít skořáčku, vyjdi z vajíčka. Ego je skořápka. Ale čekej, nespěchej tolik! Spěch nepomáhá. Máš čas, nic neodsuzuj.

Když člověk nemyšlí je otevřen. Když myslí vytváří stěny. Myšlenka je stavební kámen a celý proud myšlenek je zeď za níž stojíte vy, oddělení, a pláčete a křičíte, že již na vás slunce nesvíí.

Perly v kapse u vesty

PERly v kapse u VESTY

OSHO



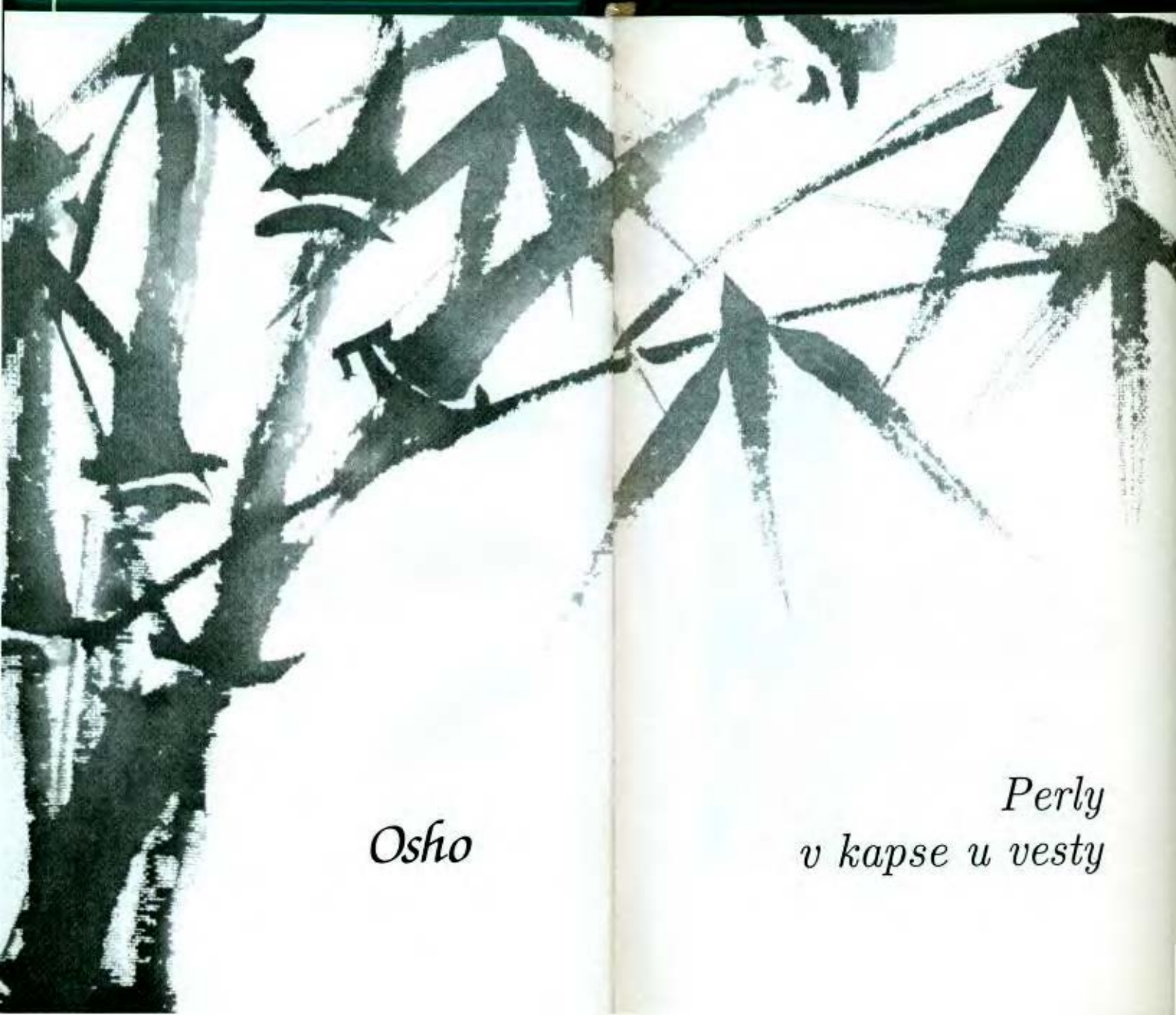
OSHO

NAKLADATELSTVÍ
PRAGMA



NAKLADATELSTVÍ
PRAGMA





Osho

*Perly
v kapse u vesty*

Výběr a úprava textu Ma Deva Sarito
Grafická úprava Ma Krishna Gopa
Fotografie Swami Vijayo, Swami Shivananda, M.F.A.
Ilustrace Ma Dhyan Sahajo, B.F.A., M.A.
Sazba Dhyan Siddhen

Z anglického originálu More Gold Nuggets
přeložil Dhyan Siddhen, 1995

© Osho
© Pragma, 1997

ISBN 80-7205-071-0



Osho je osvícený mistr
naší doby. Všechno, co je
zde vytištěno, je jeho
mluvené slovo spontánně
adresované živému publiku.

ÚVOD

Bylo pozdní léto roku 1986. Uplynulých devět měsíců Oslo cestoval po světě a hledal místo, kde by se usadil a kde by pokračoval ve své práci na transformaci lidského vědomí. A všude nacházel jen zavřené dveře, vystrašené politiky, roznívané a pohrdavé představitele ortodoxních náboženství.

Pro ty z nás, kteří s ním žili v americké komunitě Rajureshpuram, nebo pro ty, kteří komunitu pravidelně navštěvovali – toto byl čas čekání, nejistoty, přehodnocování a změn. Mnoho z nás dokonce nevědělo, kde se Oslo ze dne na den nalézá. Nebylo jasné, zda vůbec kdy budeme schopni se s ním znovu setkat.

V srpnu světem začala prosakovat zpráva: Oslo je v Bombaji. Žije ve vile svého žáka poblíž Juhu Beach. Obývací pokoj je tak prostorný, že se v něm může najednou ubytovat 60 až 70 lidí a probíhají tam večerní přednášky. Nikdo nevěděl, jak dlouho může tato zvláštní situace trvat. Ale navzdory všem nejistotám se hotely v Juhu Beach začali plnit lidmi z celého světa. Hovory u hotelových bazénů a restaurací se točily okolo starých časů, okolo času nejistoty, setkání se „skutečných světů“ vně komunity a o jeho strastech a radostech, zpráv o starých známých, dojemných a radostných znovushledání. Oshovy přednášky byly nahrávány na videokazety a promítány následující večer v hotelu, takže ti, kteří nemohli být ubytováni ve vile se mohli shromáždit a naslouchat jeho slovům, dívat se do

jeho oči a sledovat jeho gesta na obrazovce. Odpovídal na naše otázky – otázky plné malichernosti života, které jsme všichni v čase uplynulého pozdvižení prožili.

Tyto přednášky v Bombaji měly příchut čehosi podstatného – čehosi okolo výjimečných událostí uplynulého roku, nejisté budoucnosti a opojnosti přítomného okamžiku, co nás nutilo přistřít naše otázky, kutat hlouběji a hledat to, co jsme opravdu chtěli vědět. Nemohli jsme doufat, že se budeme moci zeptat zítra. A Oslo reagoval vstřícně a jeho odpovědi zesílily tuto příchut podstatného – jako vždy potkávající nás kde jsme a ukazující na vzdálené oblohy.

Tato kniha je podstata z podstaty. Pro ty, kteří už Oshova slova znají a milují, bude každá pasáž připomínkou celého oceánu. A pro nováčky bude sladkou i slanou chutí se všemi chutěmi mezi tím obsaženými v tomto neobyčejném lidském bytí – které nám dává vše, bez rozdílu, s tak ohromnou úctou, že může říci toto:

„Buddhovství je přirozená podstata každého. Nechci abyste buddhy uctívali, chci, abyste se buddhy stali. To je jediné správné uctívání. Miluješ-li, staň se tím.“

Ma Deva Sarito
červen 1989

Toto jsou okamžiky, intervaly.

Noc minula, brzy vyjde slunce. Učiň tyto okamžiky tak krásné, jak jen je možné – plné ticha, plné vděčnosti, vděčnosti existenci, že ti dává šanci, vděčnosti ke všem, kteří pomohli. A čekej.

„Čekej“ je klíčové slovo.

Nemůžeš donutit existenci, aby něco dělala; musíš jen čekat.

V pravou chvíli se věci stanou.

Zasil jsi semena, zaléváš zahradu; nyní čekej. Jakýkoli spěch je nebezpečný. Všechno potřebuje svůj čas, aby vyrostlo. Jen falešné věci mohou být zhotoveny rychle, na běžícím pásu. Ale pravé věci rostou a růst potřebuje čas.

A vnitřní růst je ten nejkrásnější růst v celé existenci.



Vnitřní a vnější jsou částmi jediné reality. Nejprve si musíš ujasnit vnějšek, který byl zkreslován po staletí. Je to štěstí, že nikdo nemůže zkreslit tvou vnitřní realitu; nikdo tam nemůže vstoupit vyjma tebe. Dokonce nemůžeš ani pozvat svého milého, svého přítele. Vyjma sebe nemůžeš vzít dovnitř nikoho. Je to štěstí; jinak by se všechno v tobě zkazilo a obnovení by bylo nemožné.

Jen vnější strana je pokryta prachem všeho druhu; trocha porozumění tě od něj může osvobodit. To je ovšem ta nejzákladnější část – negativní část – poznat, že falešné je falešné, protože v momentě, kdy poznáš, že to je falešné, to odpadne, zmizí.

A po tomto je vnitřní cesta velmi jasná, velmi jednoduchá.

Vědomí se nikdy neztrácí.
Jednoduše je zamotáno s ostatním,
s objekty.

Takže první věc k zapamatování: nikdy se neztrácí, je to tvoje přirozenost, ale můžeš ho zaměřit na cokoli chceš. Když tě unavilo zaměřovat vědomí na peníze, moc, prestiž a tento velký moment v tvém životě nastal v okamžiku, kdy chceš zavřít oči a zaměřit své vědomí na jeho vlastní zdroj, tam odkud přichází, na jeho kořeny – v jediné sekundě je tvůj život transformován.

Můžeš si všimnout, že den je vložen mezi dvě noci, ovšem také můžeš vidět, jak dva nádherné dny obklopují jednu malou noc.

Vyber si, jak se chceš cítit – být v nebi, nebo v pekle.

Je to tvá volba.

Jediný problém je bytí v mysli.
A jediné řešení je dostat se za mysl.
Já to nazývám meditace.

Existuje jen jeden krok a ten krok je mimo směr, mimo prostor. Buď můžeme být zaměřeni na vnějšek, nebo můžeme zavřít oči k vnějšku a celé naše vědomí nechat být soustředěno uvnitř.

A uvidíš, protože ty jsi ten, kdo vidí, že jsi vědomý. Nikdy jsi to neztratil. Jednoduše jsi svoje vědomí zamotal do tisíce a jedné věci.

Stáhni své vědomí odevšud a jen ho nech být v sobě samém, a octl ses doma.

Jsi vždy určen jediným momentem; nejsi určen dvěma momenty dohromady. Jestliže znáš tajemství žití v jednom okamžiku, znáš celé tajemství života, protože jeden okamžik dostaneš vždy – a ty víš jak ho žít, jak být totálně v něm.

Nejednej proti přirozenosti.
Naslouchej tise – a cokoli musíš udělat a cokoli musíš být, všechny směry jsou v tobě.

Meditace je takové mystérium, že může být bez jakékoli obavy nazvána vědou, uměním, nadáním.

Z jednoho pohledu je to věda, protože jsou dány jednoznačné techniky, které musí být prováděny. Neexistují žádné výjimky, je to téměř jako vědecký zákon.

Ale z jiného pohledu můžeme říci, že je to umění. Věda je rozšíření mysli – je to matematika, logika, je to rozum. Meditace náleží srdci, nikoli mysli – je blíže lásce. Není jako ostatní vědní disciplíny, ale více jako hudba, poezie, malířství, tanec. Proto může být nazývána uměním.

Ale meditace je tak velké mystérium, že nazývat ji „vědou“ a „uměním“, ji nevystihuje. Je to nadání – buď ho máš, nebo ho nemáš. Nadání není věda, nedá se naučit. Nadání není umění.

Nadání je nejtajemnější věc v lidském chápání.

Meditace je, když už nic jiného, tak nadání. Proto také lidé po tisíce let meditují, učí, ale jen velmi málo jich v meditaci dosáhlo výšek. Jen velmi málo lidí se o to vůbec pokusilo. A absolutní většina lidstva se ani neobtěžovala o tom přemýšlet.

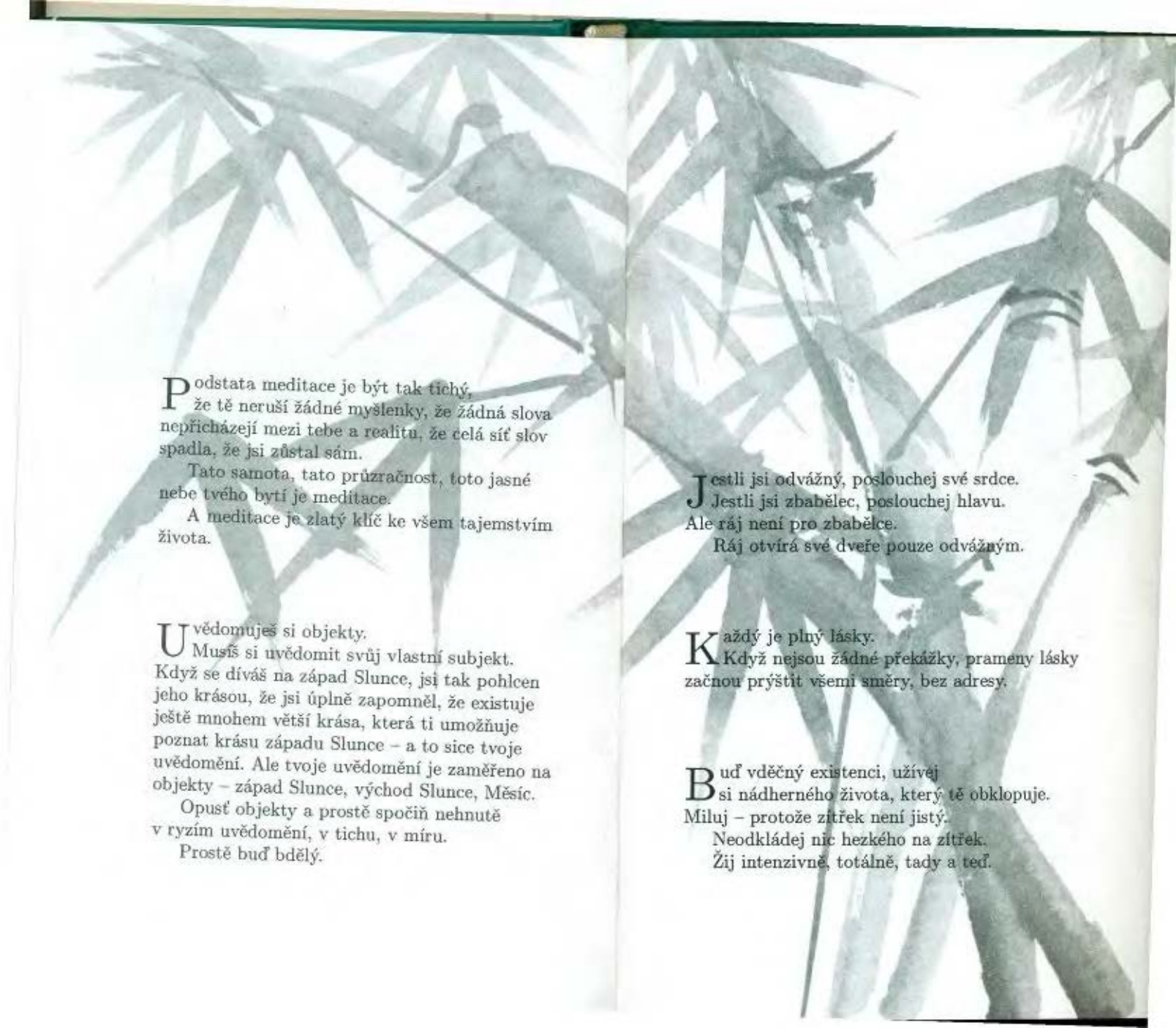
Je to cosi... semeno, s kterým se rodíš.

Jestliže to semeno nemáš, mistr tě může jakkoli zahrnout svým požehnáním, v tobě se nic nestane.

A jestliže tam to semeno je, stačí pouhá přítomnost mistra, jen způsob, jakým se podívá do tvých očí, a v tobě se přihodí něco nesmírně důležitého – revoluce, kterou nikomu nemůžeš vysvětlit.

Když už člověk nemá něco ve svém srdci – malé semínko – je to pro něj nemožné. Může se naučit techniky, může se naučit umění. Ale jestliže chybí nadání, nikdy nemůže uspět.

A tak tisíce lidí začalo s meditací, ale jen pár z nich – tak málo, že je můžete spočítat na prstech – dosáhli osvícení. A dokud se meditace nestane osvícením, jednoduše jsi ztrácel čas.



Podstata meditace je být tak tichý,
že tě neruší žádné myšlenky, že žádná slova
nepřicházejí mezi tebe a realitu, že celá síť slov
spadla, že jsi zůstal sám.

Tato samota, tato průzračnost, toto jasné
nebe tvého bytí je meditace.

A meditace je zlatý klíč ke všem tajemstvím
života.

Uvědomuješ si objekty.

Mustíš si uvědomit svůj vlastní subjekt.
Když se díváš na západ Slunce, jsi tak pohlcen
jeho krásou, že jsi úplně zapomněl, že existuje
ještě mnohem větší krása, která ti umožňuje
poznat krásu západu Slunce – a to sice tvoje
uvědomění. Ale tvoje uvědomění je zaměřeno na
objekty – západ Slunce, východ Slunce, Měsíc.

Opusť objekty a prostě spočiň nehnutě
v ryzím uvědomění, v tichu, v míru.

Prostě buď bdělý.

Jestli jsi odvážný, poslouvej své srdce.
Jestli jsi zbabělec, poslouvej hlavu.
Ale ráj není pro zbabělce.

Ráj otvírá své dveře pouze odvážným.

Každý je plný lásky.
Když nejsou žádné překážky, prameny lásky
začnou prýštit všemi směry, bez adresy.

Buď vděčný existenci, užívej
si nádherného života, který tě obklopuje.
Miluj – protože zítřek není jistý.

Neodkládej nic hezkého na zítřek.
Žij intenzivně, totálně, tady a teď.

Nikdo nechce stát nahý na ulici.
Je lepší být ubožák – to máš alespoň co na sebe, ačkoli to za nic nestojí ... ale to nevadí; všichni ostatní oblékají stejný typ šatů. Pro ty, kteří si to mohou dovolit, je jejich ubohost nákladná. Ti, kteří si to nemohou dovolit, jsou dvojnásobně ubozí – musí žít chudým způsobem ubohosti, nemají se příliš čím chlubit.

Takže jsou bohatí ubožáci a chudí ubožáci. A chudí ubožáci se mermomocí snaží jakkoli dosáhnout stavu bohatých ubožáků. Toto jsou jediné dva typy, které jsou k dispozici.

Třetí typ byl úplně zapomenut.

Třetí typ je tvoje realita a ta neobsahuje žádnou ubohost.

Požehnání
není nic, čeho by se dalo dosáhnout.
Už je v nás, narodili jsme se s ním.

Neztratili jsme ho, jednoduše jsme odešli kamsi daleko, otočili jsme se sami k sobě zády.

Je to přímo za námi – stačí se trochu otočit a dojde k ohromné revoluci.

Poznávat experimentem je riskantní. Při pokusu si můžeš popálit prsty. Při pokusu vystupuješ z davu a pohybuješ se sám v tomto



nekonečném vesmíru a nemáš žádného průvodce, žádné mapy, žádné pokyny. Všechno, co máš, je tvá touha.

Nebud' posedlý. Žij víc hravě, méně vážně.
Nebud' strnulý; to jsou vlastnosti smrti. Bud' přizpůsobivý. Pěstuj si smysl pro humor tak, abys byl chráněn před všemi druhy nočních můr, zlých snů. Tvůj smysl pro humor tě bude chránit.

A pak, jednou, ve chvíli, kdy se budeš moci ze srdce smát, přímo ze své podstaty, dá ti smích, čerstvost, novou vitalitu, novou energii, s kterou můžeš pohnout horami.

Nikdy nepřemýšlej o tom, kam půjdeš. Mysli na to, jak změnit sám sebe zde. „Tam“ je mazaná strategie mysli, jak tě oklamat. Mysl tě vždy nutí aby ses zajímal o věci, které jsou daleko, tam, takže můžeš být veden pryč odsud. Nebo alespoň tvoje pozornost není zde, je tam.

A tam nikdy nebudeš.

Pohybem odtud tam pomalu pomaličku získáváš návyk se vždy dívat tam, takže cokoli dosáhneš, už tě to nezajímá, tvoje pozornost se posunula někam jinam.

V Indii máme jedno staré přísloví: **Diya tale andhera** – „Pod svícnem je tma“. Svícen svítí kolem dokola, ale přesně pod ním je tma.

To je situace člověka. Jsi schopen vidět kamkoli, kolem dokola, ale nejsi schopen vidět tam, kde jsi, kdo jsi.

Tak zruš přeci všechny jízdenky, které sis rezervoval!

Není kam jít; prosté bytí zde je tak blažené.

Zavři oči, pak můžeš vidět realitu „zde“.

Potom a tam jsou jen fikce.

Tady a teď jsou jediné reality.

Tady je důvod, proč člověk není meditativní: Celá společnost ho nutí do stavu bytí v mysli, nikoli bytí v meditaci.





Narodil ses jako nikdo a zemřeš jako nikdo.
A mezi těmito dvěma body nicoty zůstaneš
nikým, jen klamaje sám sebe, že jsi tím či oním.

Touha něco vytvořit je první paprsek světla v soumraku tvé duše. Touha tvořit je touha podílet se na práci Boží.

Neexistuje žádný Bůh coby osoba, ale existuje ohromná tvůrčí síla působící neustále a na každém místě.

Pro mne není Bůh tvořitel. Bůh je tvořivost sama – a kdykoli cítíš jakoukoli touhu tvořit, je to touha potkat Boha. Je to touha být malým Bohem v rámci tvého chápání.

Pouhým tvořením něčeho se můžeš cítit uspokojen.

Zapamatuj si jen jedinou věc: tvořivost má dvě možnosti. Jedna je, že vychází z tvého ticha, z lásky, porozumění, z čistoty tvých představ, z tvého intimního přátelství s existencí – tato tvořivost je zdravá. Ale když nevychází z meditace, z ticha a míru, z porozumění a lásky, pak existuje jisté nebezpečí. Může vycházet z tvé zmatené mysli, může vycházet z tvého šílenství.

Cokoli vychází z tvé napjaté mysli, ti tak jako tak pomáhá. Dává úlevu. Così, co se v tobě přemílalo stále dokola a dokola – a ty jsi to uvolnil, ale bude to mučit někoho jiného. Může to mučit mnohé... protože píseň, která byla uvězněna v tobě, byla soukromá záležitost. Zveřejnil jsi ji a jestliže ta píseň vznikla z určitého druhu šílenství, z určitého druhu zmatenosti, budeš se samozřejmě cítit dobře, ale za cenu, která je příliš vysoká. Milióny lidí po tisíce let tou písní mohou být narušeny. Ty sis ulevil, ale nezachoval ses zodpovědně. Nechoval ses rozumně, nechoval ses humánně. Tvé písně,

tvé obrazy, tvůj tanec, všechno má vlastnosti tvé mysli, z které přišly.

Předtím než začneš tvořit své písně a zpívat, tancovat, vytvoř si správné vědomí, správnou uvědomělost, takže vše, co vychází z tebe, je požehnáním pro lidstvo, ne prokletím. To je to kritérium. Pokud to nemůže být požehnáním, zahod to do ohně. Ty sis ulevil, ale neobtěžkal jsi někoho jiného.



Setrváš-li v mysli můžeš jen zešilet – to je jediná možnost, nevyhnutelný vývoj mysli. Jestli nechceš zešilet, jednoduše zůstaneš průměrným. A „průměrným“ myslím dělajícím kompromis tady, kompromis támhle, trochu poslouchat tuto část, trochu tamtu – roztříštěn do částí, nikdy nemající svou individualitu, nikdy nemající duši.

Mysl a meditace nemohou existovat pospolu. Neexistuje způsob, jak je skloubit dohromady. Buď můžeš mít mysl, nebo můžeš mít meditaci, protože mysl přemýšlí a meditace je ticho. Mysl tápe ve tmě hledajíc dveře. Meditace vidí – není to záležitost hledání, ona ty dveře zná.

Všichni velcí umělci, vědci, filosofové, mystici, básníci, malíři – všichni jsou rebelové. A nalézt člověka, který je rebel, znamená najít člověka krásného, odvážného, inteligentního... člověka, který je připraven postavit se sám proti celému světu. Sama situace podněcuje to nejlepší v něm. Funguje na nejvyšší úrovni bytí, funguje optimálně – musí fungovat, protože celý svět je proti němu...

V celé historii člověka můžeš spočítat na prstech jména těch, kteří bojovali proti celému světu. A ten velký boj způsobil, že se stali sami sobě světlem.

Jestliže chceš být seznámen se sebou samým, musíš se naučit jednoduchému umění být potichu. Ve chvíli, kdy jsi naprosto potichu, život prochází radikální změnou. Přicházejí k tobě krásné chvíle, ale stále to jsou jen chvíle – zpozorníš a jsou pryč. Vždy je vidíš odcházet. Vždy jim vidíš záda, berou nohy na ramena. Musíš být trochu pozornější.

Jestliže žiješ náměsíčný život, téměř spíš, pak je tvůj život předurčen, protože nepoužíváš vědomí. Převládají v tobě nevědomé síly a tyto síly nemají oči – jsou slepé.

Z toho důvodu existují věci, jako je astrologie, věštění z ruky, I Ching a tisíce dalších metod a návodů. Jsou závislé na tom, že jednáš mechanicky.

Jakákoli akce konaná nevědomě je mechanická záležitost probíhající podle zákonů mechaniky. Pak podléháš osudu.

Jakákoli akce konaná vědomě překonává síly mechaniky, automatického fungování. Jakákoli akce konaná s ostražitostí překonává síly „osudu“.

To je důvod, proč nazýváme osvíceného člověka osvobozeným – osvobozeným od pout osudu.

Život je něco, co nikdy není dokončeno. Tisíc a jednu věc vždy zbývá dokončit. Kdyby smrt měla čekat, až si dokončíte své věci, nikdo by nikdy nezemřel.

Kdybych si měl vybrat mezi pomlouváním a kázáním, vybral bych si pomlouvání. Je mnohem živější, má šťávu.

Kázání působí smutně, mrtvě, těžce. Když musíš poslouchat, můžeš se k tomu přinutit, ale tvé srdce přitom netančí.

Pomlouvěj tak esteticky, jak jen je možné, tak zbožně, jak jen je možné! A šíř krásné pomluvy, něco extatického.

Líní lidé nikdy nikomu neublížili – nemohou. Nikdy by si nedělali takové trable. Aktivní lidé stvořili Nadirshaha a Genghis Khana a Tamerlana, Adolfa Hitlera a Josepha Stalina a Mussoliniho a Ronalda Reagana. Svět se potřebuje zbavit takovýchto aktivních lidí.

A o líných lidech nikdo nepíše, neexistují o nich žádné dějiny. Líní lidé musejí přeci existovat, ale nikdo se o nich nezmiňuje.

A přitom jsou tou pravou solí země.

Pouze ten člověk, který umí meditovat, je tím, který umí naslouchat. Nebo opačně – člověk, který umí naslouchat, umí i meditovat, protože to je totéž.

Lidé toužící po moci jsou psychologicky nemocní lidé. Trpí komplexem méněcennosti; hluboko v sobě se cítí zraněni. Chtějí být u moci, aby mohli dokázat sami sobě, že jsou něco, a aby mohli dokázat tobě, že je nemůžeš považovat za obyčejné lidi, že jsou neobyčejní.

Pamatuj, toto je ta neobyčejnější touha – být neobyčejným, naprosto obyčejná, běžná touha, kterou má každý.

Jediný neobyčejný člověk je ten, který nemá touhu být neobyčejný, který je dokonale spokojen se svou obyčejností.

Já jsem dozajista vrah. Ovšem je také pravda, že nikdy ani nehnu prstem, takže jsem vrah velmi zvláštní kategorie. Přesně jako svíčka a můra k ní přilétající, tančící a nakonec umírající svou vlastní rukou; svíčka neudělala vůbec nic a přitom zabila.

Celá funkce mistra spočívá v tom, stvořit takovou energii, takovou magnetickou sílu, že jsi do ní vtahován a pomalu pomaličku začínáš mizet. A pak přichází bod, kdy jsi zajedno s existencí. To nazývám skutečnou smrtí.

Každá pravda musí mít sladký obal; jinak ji nemůžeš polknout. Buddha říkal lidem: „Když přijdeš do svého nejvnitřnějšího bodu, zmizíš – **anatta**, neexistuje žádné já, nejsi, duše není. Budeš prostě nula a nula se rozplyne v univerzální nulu.“ Velmi blízko totální pravdě, řečeno však velmi hrubě.

Kdopak se chce stát nulou? Lidé přišli, aby našli věčnou blaženost. Už jsou unaveni, bídni, hluboce sklíčení, trpící všemi druhy šílenství. Přijdou k mistrovi a mistr jim řekne: „Jediný lék je, že se stanete nulou“ – jinými slovy, nemoc může být vyléčena, jen když zabijeme pacienta. Přesně vyloženo to má tento význam.

Přirozeně, že nemoc zmizí, když zabijeme pacienta, ale ty jsi přišel, abys byl léčen, ne zabit!

Náboženství upadá po pět staletí. Má to pádné důvody. Hlavním z nich je, že ho lidé neshledali příjemným, vábným, zajímavým. Bylo to holé a pravdivé, ale kdo chce slyšet holou pravdu?

Musím hovořit o blaženosti, požehnání, o tisíci lotosech kvetoucích v tobě. Pak si teprv myslíš, že to za to stojí a každý den hodinu tiše sedíš. Jestliže se má v tobě otevřít tisíce lotosů, vyjít tisíce sluncí, pak má cenu udělat si za dvacet čtyři hodiny jednu hodinu čas.

Jenže pravda je – žádné lotosy, žádná slunce – jen ryzí nicota.



Ve chvíli, kdy jsi přišel do kontaktu s mistrem, jsi začal umírat. Je to pomalý proces. Je to tak pomalé, že si toho nejsi vědom. Začneš si to uvědomovat až ve chvíli, kterou nazývám „bod odkud není návratu“ – nemůžeš se vrátit, protože téměř tři čtvrtiny tebe zemřelo. Dokonce i když se ti podaří se vrátit, lidé si budou myslet, že jsi duch! Nikdo už tě nikdy nepozná.

Pravda nezná žádné kompromisy. Musí být stoprocentní, jinak je horší než lež.

Když dáš na výběr nulu a peklo, lidé půjdou raději do pekla – přinejmenším tam mohou najít nějakou restauraci či diskotéku. Něco tam určitě musí být, protože všichni milí lidé šli do pekla. Jen kostlivci, takzvaní svatí, dokonale nudní lidé jdou do nebe. Všichni lidé plní šťávy – básníci, malíři, sochaři, tanečníci, herci, hudebníci – všichni jdou do pekla.

Takže pokud máš na výběr mezi nulou a peklem, každý, kdo má alespoň špetku rozumu, si vybere peklo. Ochotně. Ale nulu... ? Z pekla máte možnost jednoho dne odejít... dokonce do nebe. Ale z nuly... to už z vás nic nezůstává, dokonce ani xerokopie – pryč, pryč, pryč, navždy.

Kdekoli na celém světě řeknete lidem, aby meditovali, ihned se zeptají „o čem?“, protože slovně je meditace akce, činnost. O čem by se tak mělo meditovat?

Meditace začíná právě tehdy, když není o čem meditovat, když už zbývá pouze prázdné vědomí – jsi bdělý – ale na nic se nesoustředíš.

Ze začátku cítíš ticho jako smutek, protože jsi vždy byl aktivní, zaneprázdněný – a najednou všechny tvoje aktivity, všechny tvé nikam nevedoucí činnosti, všechno tvé konání je pryč. Vypadá to, jako bys všechno ztratil, celý svůj život. Vypadá to jako smutek.

Buď však trochu trpělivý – nech ten smutek usadit. On je pouze začátkem ticha.

A jak se smutek usazuje, začneš mít požitek z klidu, neaktivity, nikde žádný rozruch... A pak přijde chvíle, kdy pochopíš, že to bylo nedorozumění – bylo to ticho, ale ty sis ho spletl se smutkem. Jen se s ním musíš seznámit. Trochu hlubší přátelství s tím, co nazýváš smutek, a ten smutek se stane hlubokým chladivým tichem.



Život je nuda – takže není žádná škoda sedět se zavřenýma očima, protože stejně není nic k vidění. Sed' tiše, mírumilovně.

Díval ses ven a nenašel jsi nic než bezvýznamnost. Teď dej šanci svému vnitřnímu světu – podívej se dovnitř. A já ti slibuji, že ty samé oči, které venku nenašly nic, najdou uvnitř vše, nepřetržitý jásot.

První zásada opravdově náboženského člověka je akceptovat sám sebe takového, jaký je, bez jakéhokoli odsuzování – jen z tohoto bodu se může začít tvá životní pouť.

Můj úkol je činit tě stále více a více vědomým a když začínáš být více vědomým, začínáš si také uvědomovat více problémů.

Ty problémy existovaly i předtím.

Já jsem nevytvořil tvé problémy, je to tím, že jsi byl nevědomý, nezajímal ses o ně. Ale ty problémy existovaly.

Je to zrovna jako dům, ve kterém je tma a spousty pavouků tam spřádá své pavučiny, žijí tam škorpióni a hemží se to tam hady, a ty tam najednou přineseš světlo. To světlo nestvořilo pavouky či škorpióny, ani hady, ale způsobilo, že jsi si jich vědom.

A je dobré si jich být vědom, protože pak můžeš dům vyčistit, hadům se vyhýbat.

Když posloucháš jen to, co je řečeno, jsi žák. Posloucháš slova, přicházíš o nevyslovené. Ve chvíli, kdy začneš poslouchat nevyslovené, vstoupil jsi do řad následovníků.

Vyrůstat do stáří –
toho je schopné každé zvíře.
Vyrůstat vzhůru je výsadou lidského bytí. Jen někteří rostou správně.

Užívej si svého těla, užívej si fyzické existence. Není v tom žádný hřích. Je za tím ukryt tvůj duchovní růst, tvá duchovní blaženost.

Když jsi unaven z fyzických radostí, jen pak se ptej: „Existuje ještě něco dalšího?“ Ta otázka nesmí být jen intelektuální, musí být existencionální: „Existuje ještě něco dalšího?“

Pakliže je to otázka existencionální, pak v sobě najdeš něco dalšího.

Existuje mnoho dalšího. Zorba je jen začátek.

Až se tě jednou zmocní Buddha, probuzená duše, pak pochopíš, že potěšení nebylo jen zdání. Je tak mnoho blaženosti... Tato blaženost není proti potěšení. Ve skutečnosti je to právě potěšení, co tě přivedlo k blaženosti.

Není žádný boj mezi Zorbou a Buddhou. Zorba je šipka – jestliže ji správně sleduješ, dosáhneš Buddha.

Nejsem muž slov. Řekl jsem však více slov
než kdokoli jiný na světě; přesto říkám, že
nejsem muž slov. Má slova jsou jen sítě
rozhozené, aby chytily rybu.

Mé poselství je beze slov.



Život je záhada.

Podívej, lidé, kteří jedí maso, opilci, hazardní hráči... můžeš v nich najít tolik lásky a lidskosti, že je to až překvapující.

A naproti tomu, lidé, kteří jsou úzkostliví vegetariáni ... Adolf Hitler byl úzkostlivý vegetarián. Nikdy nekouřil, nikdy nepil žádný alkohol, chodil brzy spát, vstával brzy ráno – byl svatý! Když se podíváš pouze na jeho životní styl a zvyky, byl to mnich. A zabil šest miliónů lidí. Bývalo by bylo lepší, kdyby byl opilec, nevegetarián, vášnivý kuřák – ale krásná lidská bytost.

Jsem pro lidský duchovní růst, ale chápu duchovní růst ve všech jeho souvislostech. Není to nic odděleného, jednorozměrného; je to mnohorozměrný fenomén. Vyžaduje revoluci ve společnosti. Vyžaduje revoluci v ekonomice společnosti, v politickém uspořádání; vyžaduje ohromné a převratné změny ve všem, co nám až doposud vládlo.

Musíme přerušit svou spjatost s minulostí.

Jen pak může být zrozen nový člověk – člověk skutečně duchovní, člověk vesmírných rozměrů.

Co je to mystik?

Člověk, který nezná žádnou odpověď, člověk, který položil všechny možné otázky a zjistil, že

na žádnou otázku nelze odpovědět. Když to zjistil, přestal se ptát. Ne, že by našel odpověď – jednoduše zjistil, že žádná odpověď neexistuje.

Život je tajemství, ne otázka. Ne hádanka k vyřešení, ne otázka k zodpovězení, ale tajemství k prožití, promilování a protancování.

Věda nemá žádné právo odsuzovat vědomí, ledaže by prozkoumala skutečné nebe lidského vědomí a shledala, že je to jen předud, nikoli realita, ale jen sen. Oni však nezkoumali – pouze se domnívají.

Materialismus je domněnka, pověra světa vědy, zrovna jako Bůh, nebe a peklo jsou pověry světa náboženství.

Je jen jeden základní strach. Všechny ostatní malé strachy jsou jen vedlejší produkty jednoho hlavního strachu, který každá lidská bytost nese sebou – strach ze ztráty svého já. Může to být ve smrti, v lásce, ale ten strach je stále stejný.

Bojíš se, že ztratíš své já.

A nejzvláštnější na tom je, že ztráty svého já se bojí jen lidé, kteří žádné já nemají. Ti, kteří své já mají, se nebojí.



Jen se podívej kolem dokola.
Podívej se na oceán, na oblohu.
Jak můžeš směřovat k tomu, abys nebyl
jednoduchý, abys nebyl pokorný?

Všichni na celém světě se učí, že ztratit rozum, znamená zešleť. To není tak docela pravda, protože ještě nikdy žádný blázen neztratil rozum; ve skutečnosti je blázen ztracen v rozumu – jeho mysl se stala džunglí a on z ní nemůže najít cestu ven. Ne, že by ztratil rozum, ale on se ztratil v rozumu. Je tak mnoho v mysli, jako nikdy předtím.

Blázen má více mysli, než máš ty. Tvá mysl není tak nekontrolovatelná, není tak velká, není tak rychlá; má normální velikost, je ovladatelná. Blázen ztratil sám sebe v ohromných neomezených myšlenkách, touhách a snech.

Takže tvrzení, že „ztráta mysli je šílenství“ není pravdivé; musí se pozměnit. Ztráta sama sebe v mysli je šílenství.

Jestliže tomu porozumíš, pak je jednoduché definovat zdravý rozum: vyjít z mysli do otevřeného prostoru, do ticha, kde tě neruší žádné myšlenky, žádné touhy.

Ty jsi jezero ticha, nejen vlnka na něm – to je zdravá mysl.

Všechny generace pokračují v předávání svých nemocí generacím následujícím. Moji lidé musí být bdělí a pozorní, aby nepředali dál žádnou nemoc, kterou obdrželi od minulých generací.

Učiňme tomu konečně přítrž!

Pravda je nakažlivá
a neexistuje na ni žádná protilátka.

Každý, kdo má uši, může slyšet, ale
není jisté, že bude schopen naslouchat. Pro
naslouchání je nutné něco víc než mít uši: určitý
druh ticha, vyrovnanosti, klidu – srdcem se musí
naslouchat, nikoli myslí.

Je to mysl, co tě činí téměř neslyšícím, ačkoli
nejsi hluchý, protože mysl neustále žvaní; je to
žvanil. Jen se někdy posad ve svém pokoji, zavři
dveře a napiš všechno, co ti přichází na mysl –
jen abys viděl, co se tam děje. Necenzuruj to,
protože to nemusíš nikomu ukazovat, jen napiš
přesně to, co tě napadá. Budeš překvapen:
během deseti minut uvidíš, že nejsi duševně
zdráv; tvoje mysl je mysl duševně choré osoby.

A tak ji různě ovládáš, upravuješ
a nedovoluješ tak nikomu, aby věděl, co se v tobě
děje. Stal ses v tom takovým odborníkem, že to
nedovolíš nejen druhým, ale dokonce ani sám
sobě. A žvanění pokračuje, tlachy tlach, tlachy
tlach.

A protože mysl nepřetržitě hlučí, ačkoli nejsi
hluchý, nenasloucháš. Jen slyšíš.

Slyšet může každý.
Naslouchat může jen ten, kdo je potichu.

Jsou věci, které se mohou
jen **přihodit**, které nemohou být udělány.
Dělání je záležitost obyčejných věcí, věci
spojených s penězi. Můžeš udělat něco, aby sis
vydělal peníze, můžeš udělat něco, abys byl
mocný, můžeš udělat něco, abys získal uznání; ale
nemůžeš udělat nic, co se týče lásky, vděčnosti,
klidu.

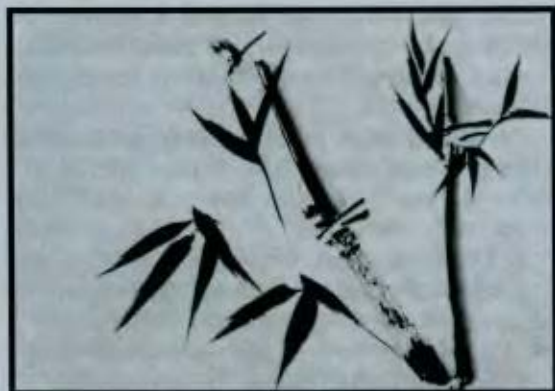
Je velmi důležité pochopit, že dělání znamená
svět a ne-dělání znamená to, co je za světem –
kde se věci stávají, kde jen vlny tě mohou přinést
na pobřeží.

Když budeš plavat, neuspěješ.

Když budeš něco dělat, způsobíš, že se to
nestane, protože všechno konání je nízké. Jen
velmi málo lidí dospěje k poznání tajemství
ne-dělání, dovolování věcem, aby se přihodily.

Když chceš velké věci – věci, které jsou mimo
dosah lidských rukou, lidské mysli, lidských
schopností – pak se budeš muset naučit umění
ne-dělání.

Historie se skládá pouze ze
sebraných každodenních novinových zpráv.
Je povrchní.
Nedává vhled.



Toto je rozdíl mezi snem a realitou:

Realita je to, co zůstane takové, jaké je. Sen je něco, co se přihodí jednou a je to pryč. Není v tvých silách to přivést zpět, nemůžeš zařadit, aby se ti to zdálo. Kdykoli ráno otevřeš oči – tvůj pokoj bude stejný. Kdykoli večer zavřeš oči – tvé sny budou jiné. To, co zůstává stejné, je realita, a to, co je prchavé, mění se a není pod tvou kontrolou, je sen.

Neztrácej čas se sny.

Když se můžeš zbavit Boha, jsi zralý. Podle mne tě dosažení věku jednadvaceti let* neučiní zralým, dospělým. Jen jedna věc udělá člověka zralým, a sice to, když se zbaví Boha – protože Bůh je hromada všemožných obav, chtivosti a nadějí. Je to opium, udržuje tě zdrogovaným. A dokud jsi na drogách, tvůj život vyprchává a na dveře brzy zaklepe smrt; pak už bude pozdě.

Abys našel skutečnou odpověď na otázku, musíš tiše sedět, být ostražitý, neusínat a jen jít dovnitř pomalu pomaličku...

Nejdříve bude stále temněji a temněji a pak přijde rozbřesk, zpívají ptáci, vychází slunce a ty jsi volný.

Tvá křídla se poprvé otevřela. Teď se můžeš dotknout oblohy se všemi jejími hvězdami.

Člověk bez Boha je skutečný člověk.

Všude kde je život, všude kde je vědomí, tam je Bůh. A když dosáhneš ryziho stavu vědomí, staneš se Bohem. Každý má od narození právo stát se Bohem – nikoli Boha uctívat, nýbrž Bohem se stát.

* Pozn. překl.: V USA je hranice plnoletosti 21 let.

Rozdíl mezi důvěrou a naivitou je propastný, ale dělicí čára je velmi jemná. Být naivní znamená být neznalý. Důvěra je ten nejinteligentnější akt na světě. Toto jsou rozlišující příznaky: oboje bude podvedeno, oboje bude zklamáno, ale osoba, která byla naivní, se bude cítit podvedená, oklamaná, bude rozzuřena, začne nedůvěřovat lidem. Její naivita se dříve či později stane nedůvěrou. Osoba, která důvěřuje, také směřuje k podvedení, ke zklamání, ale nebude se cítit zraněna. Bude jednoduše cítit slitování k těm, kteří ji podvedli, oklamali a její důvěra nebude ztracena. Její důvěra se nikdy nezvrátí v nedůvěru k lidstvu.

To jsou příznaky.

Na začátku obojí vypadá stejně. Ale na konci se kvalita naivity mění v nedůvěru, zatímco kvalita důvěry směřuje k větší důvěře, k většímu soucitu, většímu pochopení lidských slabostí, lidských chyb.

Důvěra je tak cenná věc, že člověk je ochoten ztratit vše, jen ne důvěru.

Pamatuj si jednu věc: neměl bys opustit tuto Zemi, dokud ji neučiníš trochu krásnější, trochu milovanější, trochu láskyplnější.

Pro mne je toto jediná moc, jediná síla – že můžeme transformovat život, že můžeme transformovat vědomí.

Přijímej to mírumilovně, radostně, kdekoli jsi, kdokoli jsi, jakkoli používáš svou energii k nějakému tvoření.

Nehledáme nějaký ráj v oblacích. Jestli tam je, najdeme ho, ale nejdříve musíme udělat ráj zde na zemi; to bude naše příprava. Když budeme umět žít v ráji na zemi, ať je potom ráj kdekoli, je náš.

Pamatuj si jednu věc: pokud pravda není tvou zkušeností, pak ať věříš o pravdě cokoli, je to jen víra.

A všechny víry jsou lži a všichni, kdo věří, jsou slepí.

Jak se tak na věci dívám, mysl sama o sobě je nemocná. Dokud se z ní nedostaneš, nemůžeš pomoci zubožené mysli stát se zdravou. Jsi s ní příliš ztotožněn.

Nebýt ztotožněn s myslí je nejkratší cesta k tvému vlastnímu bytí. A tvé vlastní bytí je vždy zdravé, vůbec neví, co je to nemoc. Nemůže to vědět, není to jeho přirozenost.

Zrovna jako tvoje mysl nemůže poznat klid, tvé bytí nezná napětí, úzkost, muka. Otázka nespočívá v tom, jak vyléčit mysl, ale jak přesunout veškerou tvou energii, všechnu tvou pozornost z mysli na bytí.

Meditace ti pomáhá přesunovat.

Tento ohromný přesun tvé pozornosti, tvého vědomí, je to, co nazývám psychologie Buddhů.



Každý si musí najít to, co je blízké jeho srdci.
Promlouvám k mnoha lidem mnoha typů.
Musíš si najít to, co je přesně pro tebe. Když
začneš dělat **všechno**, co říkám, bude to zmatek.
Jednoduše dělej to, co oslovuje tvé srdce.

Nevyužíváš svůj potenciál naplno; využíváš ho jen částečně, jen velmi malou část, zlomek. A když nevyužíváš svůj potenciál naplno, nikdy se nebudeš cítit uspokojen. To je ta bída, to je ta příčina úzkostí.

Jste zrozeni, abyste se stali mystiky. Dokud nejste mystiky, dokud jste nepoznali existenci jako tajemství – za hranicemi slov, důvodů, logiky, myslí – neodpověděli jste na výzvu života; jste zbabělci. Máte křídla, ale zapomněli jste na ně.

Jsi-li osvícen, můžeš používat mysl způsobem, jakým bylo myšleno, aby byla používána – jako krásný počítač. A protože jsi osvícen, není více zataženo pocity a emocemi; je jasno, obloha je bez mraků.

V jasnosti myslí spočívá její genialita. A každá mysl je geniální, na světě nejsou jiné druhy myslí.

Moje láska je prostě láska – nic víc, nic méně. Nemohu přijít na to, jak milovat méně. A zkoušel jsem to! Ale musím zahanbeně říci, že jsem neuspěl za celý svůj život. Nebyl jsem schopen milovat méně, ale nemohl jsem milovat ani více. „Více“ a „méně“ jsou slova, která nepatří do duchovní sféry. Náleží do světa hmoty.

Anglické slovo „matter“ je ze sanskrtského kořene „matra“. Znamená: „to, co může být měřeno“.

To, co může být měřeno, není má láska.

To, co nemůže být měřeno, to, co nemůže být více či méně, to, co tu je prostě pro vás, ke sdílení...

Protože veškerá tato existence je složena z věcí, které se říká láska. Jakmile pochopíš svou realitu, pochopil jsi v miniatuře realitu celé existence – je utvořena z věcí, které se říká láska.

Žijeme v oceánu lásky; nevědomě.

Pamatuj, „povinnost“ je pouze slovo. Láska nezná povinnost. Dělá mnoho věcí, ale dělá je ráda – není to žádná povinnost.

* Pozn. překl.: hmota

Ve všech jazycích světa lidé kupodivu používají frázi „falling in love“*. Bez výjimky, ve všech jazycích lidé říkají „spadl jsem do lásky“.

Ale proč bys měl padat?

Proč nemůžeš do lásky vstoupit?

Jestli chceš mít láskyplné vztahy, pak bys měl zapomenout na veškeré „politikaření“. Můžeš být prostě přítel, nezkoušet druhého ani ovládat, ani jím být ovládán. Je to možné, jen když je v tvém životě jistá meditativnost. Jinak to není možné.

Milovat lidskou bytost, je jedna z nejobtížnějších věcí na světě, protože ve chvíli, kdy začneš projevovat svou lásku, druhý začne provozovat „politikaření“. On ví, že jsi na něm závislá, nebo on na ní. Můžeš být zotročen – psychologicky, duchovně – a nikdo nechce být otrok. Ale všechny tvé mezilidské vztahy se obrací v otroctví.

Láska potřebuje jasnou mysl.

Láska se potřebuje zbavit všech druhů ošklivých věcí, které jsou v tvé mysli – žárlivost, vztek, touha ovládat...

* Pozn. překl.: zamilovat se, doslova „spadnout do lásky“

Muž a žena musí žít společně na Zemi, ale nenaučili se, jak žít společně, aniž by ztratili svou individualitu, jak být společně tolik, až jsou téměř jedno, aniž by tříštili jednotu pozemskými záležitostmi.

Muž a žena si mohou pomoci – a když je k dispozici správný druh pomoci, muž nebude nikdy potřebovat utíkat do hor, do jeskyň, do klášterů. Nebude to potřebovat, protože lepší místo, než je domov, nemůže najít. Láskyplná atmosféra, lidé kteří mu rozumí, lidé kteří rozumí jeho tichu a jeho meditaci půjdou ruku v ruce s jeho láskou.

Dokonce i když se v horách dostaneš do meditace, budeš mít pouze jedno křídlo. Nebudeš schopen letět ke slunci. Druhé křídlo jsi nechal ve světě, který ti mohl nesmírně pomoci a ty jsi zase na oplátku mohl ohromně pomoci jemu.

Když pár vstoupí do meditace společně, tehdy se poprvé skutečně stávají manželi. Všechny ostatní potvrzení o sňatku pro mne neplatí. Pro mne existuje jen jediné osvědčení, které ti existence dává – když si láska a meditace navzájem pomáhají, podporují se a otvírají dveře oblohy pro váš let ze sebe sama do sebe sama.

Je divné, že ženy bojují za rovnoprávnost a muži jen stojí a trapně přihlížejí. Dělejte něco! Taky se musíte stát svobodnými. Mužský boj za rovnoprávnost je mnohem více potřebný než ženský boj za rovnoprávnost.

Ve skutečnosti by oba dva boje měly být dvěma křídly jednoho boje za svobodu.

Nikdo není nikomu určen. Ale chvíli trvá než... několik žen v tvém životě, několik mužů v tvém životě a poznáš, že všechno je stejná hra. Tváře se mění, těla se mění, ale hra zůstává stejná – a jak nudná hra! Nejen nudná, ale když necháš všechna světla rozsvícená tak také nechutná.

Podivné věci... Jen ta pouhá hra sex je dostatečný důkaz, že žádný Bůh nestvořil člověka, protože jestli toto je to, co Bůh stvořil, pak se zdá, že je to pěkný darebák. Mohl to udělat lépe. Ale je to uděláno tak, že se z toho všichni cítí zahanbeni, že lidé odcházejí do tmy, zhasínají světla.

Musí to vycházet z tvé meditace – jen pak má láska oči. Jinak je slepá. A dokud láska nemá oči, je bezcenná. Bude ti způsobovat stále více a více soužení, protože dvě slepé osoby se slepým očekáváním nejen že své životní trápení zdvojnásobí, oni je dokonce zmnohonásobí.

Takže buď tichý a buď bdělý. Buď milující.

Láska ani nikomu v životě nepřekáží, ani nikomu jinému nedovolí, aby překážel v tvém životě.

Láska dává druhým individualitu, aniž by ztrácela svou vlastní.

Když láska vychází z harmonie, jen pak poznáme úspěšný život, život vskutku naplněný, ve kterém se láska prohlubuje, protože není závislá na ničem vnějším; závisí na čemsi vnitřním. Nezávisí na nose a délce nosu, závisí na vnitřním citu dvou srdcí bijících stejným rytmem.

Tato harmonie může růst, může mít nové hloubky, nové dimenze. Sex může být její částí, ale není to harmonie sexuální. Sex do ní může vstoupit, ale může z ní i odejít. Je to mnohem větší než sex.

Pro život snadnější, pro život hravější, musíš být přizpůsobivý. Musíš si zapamatovat, že svoboda je ta nejvyšší hodnota a když ti láska nedává svobodu, pak to není láska.

Svoboda je kritérium:

Cokoli, co ti dává svobodu, je správné, a cokoli, co tvou svobodu ničí, je špatné.

Když si zapamatuješ toto malé kritérium, všechno v tvém životě se pomalu pomaličku začne ustalovat na správné cestě – tvé vztahy, tvá meditace, tvá tvořivost, cokoli děláš.



Láska je velmi nová věc v lidském životě. Zvířata se rozmnožují, ale nemilují. Mezi bizony nenajdeš Romea a Julii, Lailu a Majnu, Shiri a Farhada, Soni a Mahivala. Žádný bizon se nezajímá o tak romantické věci – jsou velmi přizemní, rozmnožují se.

A příroda je s bizony velmi spokojená, to si pamatuj. Příroda může zkusit zničit lidstvo, ale nezkouší zničit bizony, osly, opice. Ne. Oni neznamenaají žádný problém.

Láska je nový úkaz, který se objevil s lidským vědomím. Musíte se jí naučit.

Nové lidstvo musí vytvořit správnou atmosféru, kde muž a žena jsou přáteli, spolucestovateli, navzájem se činíce celými. Cesta se stává potěšením, písní, tancem.

A když muž a žena v totální harmonii budou moci zplodit dítě, toto dítě bude „superman“, o kterém jsme snili stovky let.

Ale tento superman může být zrozen pouze z harmonického celku mužské a ženské energie. Pak se narodí osvícen.

V minulosti lidé museli osvícení hledat. Ale když se dítě narodí páru, který je v totální harmonii, v absolutní lásce, pak se narodí osvícené. Nemůže to být jinak. Osvícení bude jeho začátek; půjde za hranice osvícení od svého prvního kroku. Bude hledat nové dimenze, nové obzory.

Muž a žena jsou dvěma částmi jednoho celku; jejich svět by také měl být jedním celkem a oni by měli sdílet všechny jeho vlastnosti bez jakéhokoli rozdílu – žádná vlastnost by neměla být označena jako ženská či mužská.

Když se milujete, je tvá žena opravdu přítomna? Je tvůj muž opravdu přítomen? Nebo jen děláte rituál, něco, co musí být uděláno, povinnost, která musí být splněna?

Jestliže chceš mít harmonické vztahy, musíš se naučit být více meditativní. Samotná láska nestačí.

Láska sama je slepá; meditace jí dává oči. Meditace jí dává pochopení. A když se vaše láska jednoho dne stane obojím – láskou i meditací, stanete se spolucestovateli. Pak obvyklý vztah mezi mužem a ženou přestane existovat a stane se přátelstvím na cestě za objevováním tajemství života.



Lidé berou věci tak
vázně, že se pro ně všechno stává břemenem.
Naučte se více smát.
Pro mne je smích tak posvátný jako kázání.

Sebevražda není nic jiného než poslední
stížnost, nejhnusnější stížnost vůči existenci.

Život je škola a dokud se nenaučíš lekci, budeš
se vracet znovu a znovu do stejné třídy. Ve
chvíli, kdy se lekci naučíš a uděláš zkoušky, pak
dokonce i kdyby ses chtěl do třídy vrátit, zjistíš,
že všechny dveře jsou pro tebe zavřené. Musíš
postoupit do vyšší, jiné úrovně bytí.

Měnili jsme se z jedné formy na druhou.

Člověk je poslední forma.
Za člověkem je beztvaré, oceánické vědomí.

Osvícení je jednoduše realizování svého
vesmírného já. Ať realizuje kdokoli, má to
vždy stejnou chuť – jeho oči září stejným světlem,
jeho gesta mají stejný šarm, je stejně krásný.

Jestliže jsi vnímavý, pak střetneš-li jednu
osvícenou osobu, potkal jsi **všechny** osvícené lidi
v celé historii člověka; nejen z minulosti, ale
dokonce i ty, kterým se to stane v budoucnosti.

V osvíceném vědomí se minulost, přítomnost
i budoucnost rozpouští do jediného okamžiku.

Víra je velmi laciná. Každý věří – někdo je hind, někdo mohamedán, někdo křesťan. Víra přichází ve všech velikostech, tvarech, ve všech barvách – můžeš si vybrat. A nemusíš za ni nic platit. Vlastně ji dostáváš s mateřským mlékem, zdarma.

Život musí být hledání – ne touha, ale hledání; ne ambice stát se tím či oním, prezidentem země, ministerským předsedou, ale hledáním, abych zjistil: „Kdo jsem?“

Je velmi zvláštní, že lidé, kteří nevědí, kdo jsou, se snaží být někým. A přitom ani nevědí, kdo jsou právě teď! Nejsou seznámeni se svým bytím, ale zato mají cíl stát se.

Stávání se je nemoc duše.

Bytí – jsi ty.

Děti jsou zrozeny z tebe, ale tobě nepatří. Patří budoucnosti, o které ty nic nevíš. Ty jsi západ slunce, tvé děti jsou východ slunce. Mezi vámi je propast celé noci.

Miluješ-li své děti, nedávej jim žádnou víru. Pomáhej jim tak, aby v nich vzrůstala důvěra. Když něco nevíš, nikdy dětem nelži, protože ony dříve či později lež odhalí – a když dítě pozná, že mu otec lhal, že učitel lhal, že kazatel lhal, všechny možnosti k důvěře jsou zničeny. Nemůže pochopit, že lidé, které milovalo – milovalo totálně, protože děti milují totálně...

Nevinné dítě, absolutně na tobě závislé, a ty máš ty nervy ho oklamat, říkat věci, o kterých jednoho dne shledá, že jsi je nevěděl. Když se ptá na Boha, pakliže jsi opravdový otec, upřímný, čestný, měl bys říci: „Hledám, zatím jsem nenašel“. Dej svému dítěti touhu hledat, touhu pátrat. Pomáhej mu, aby pokročilo ve své životní pouti a řekni: „Je možné, že to objevíš dříve než já. Pak na mne nezapomeň a pomoz mi také najít. Ale právě teď nevím“.

Tvé dítě k tobě nikdy neztratí respekt; tvé dítě se pak nikdy nedostane do bodu, kdy by řeklo, že jsi k němu byl nečestný, že jsi lhal. A tvé dítě k tobě bude mít nesmírnou úctu, protože ty jsi z jeho nevinnosti, z jeho tázání, učinil hledání. Stvořil jsi hledajícího, nikoli věřícího.



Vše, co říkám, je tak jednoduché, tak zřejmé. Vůbec to není záležitost porozumění; stačí jen naslouchat. A jestliže je to složité, pak to jednoduše znamená, že nenasloucháš.

Zapomeň na chápání.

Dej všechnu svou energii do naslouchání a porozumění přijde samo od sebe; stejně jako stín, který tě sleduje.

Nikdo neslyší srdce.
A mysl je tak hlučná, nepřetržitě tlachá – kvaky kvak, kvaky kvak – že i když srdce občas něco říká, k tobě to nedolehne. **Nemůže** dolehnout. Tržiště v tvé hlavě hučí tak silně, že pro srdce je to nemožné, absolutně nemožné.

Pomalu, pomaličku srdce přestává mluvit. Nevyslyšeno znovu a znovu, ignorováno znovu a znovu, upadá do ticha.

Je to hlava, která řídí chod společnosti; jinak bychom žili v úplně jiném světě, více láskyplném, méně nenávistném, méně válčícím, kde by nebyly nukleární zbraně. Srdce by nikdy nepodpořilo vývoj jakékoli destruktivní metody. Srdce by nikdy nebylo ve službách smrti. Ono je život – tlučte za život, buší za život.

Každé setkání s osvícenou osobou je setkání se zrcadlem. Vidíš sám sebe takového, jaký ve skutečnosti jsi – nikoli masku, ale skutečnou tvář, nikoli osobnost, ale své vesmírné bytí.

Setkání s osvícenou osobou vytváří rezonanci, jisté vibrace, které zasahují velmi hluboko do tvého bytí.

Ego neexistuje.

A ty jsi s egem tak ztotožněn, že smrt ega, jeho zánik, cítíš jako svou smrt. Není tomu tak; naopak, když ego zemřelo, pak teprve poznáváš svou realitu, své prapůvodní bytí.

Jestli mě vidíš, ne jako tělo... jestli vidíš do mých očí, jestli cítíš mou přítomnost, jestliže se něco pohnulo v tvém srdci, pak určitě shledáš, že život, který jsi až dosud žil, je falešný.

A když jednou poznáš i malinký kousek pravdy, už nemůžeš jít zpět. Existuje jen jedna cesta a to cesta přímo vpřed.

To, co jsi zahlédl v mých očích, uvidí brzy jiní v tvých očích. Co jsi cítil v mé přítomnosti, začnou druzí cítit v tvé přítomnosti. Protože cokoli mám, máš ty také. Ty jsi to jen nerozbalil; tvá zavazadla jsou zamčená.

Existence je ohromný experiment v stávání se vědomým a člověk je vrcholem tohoto experimentu. Jsou problémy, jsou obtíže – ale to jsou výzvy, udržují nás pozorné. Nejsou v podstatě proti nám, ale asi jsou potřebné, aby nás udržely v bdělosti.

Všechna náboženství narušují tvou mysl, protože tě neučí, jak pozorovat, jak porozumět; místo toho ti sdělují závěry – že vztek je špatný. A v momentě, kdy jsi přijal nějaký závěr, zaujal jsi také pozici, kdy něco odsuzuješ.

Odsuzuješ, nyní nemůžeš být bdělý.

Bdělost potřebuje stav ne-souzení.

A všechna náboženství učí lidi soudit: toto je dobré, toto je špatné, to je hřích, to je ctnost – vším tímto svinstvem byla lidská mysl po staletí plněna. Takže v momentě, kdy něco vidíš, okamžitě v tobě o tom vznikne soud. Nemůžeš se prostě dívat, nemůžeš být pouhým zrcadlem, aniž bys něco řekl.

Porozumění přichází s tím, jak se stáváš zrcadlem, zrcadlem všeho, co se děje v mysli.

Neučím tě žádnou morálku. Neříkám „toto je dobré, toto je špatné, to je morální, tohle je nemorální“ – to jsou všechno dětinskosti.

Učím tě jednoduché měřítko – bdělost.

Když děláš něco v bdělosti, musí to být správné, protože v bdělosti nemůžeš nic dělat špatně. I když nejsi bdělý, můžeš dělat něco velmi dobře, co všichni oceňují, ale já stále tvrdím, že je to špatné, protože nejsi bdělý. Určitě tě k tomu vedly špatné důvody.

Meditace není nic mentálního. Meditace je něco, co se týká tvého bytí. Jen se do toho trochu ponořit... a všechno je náhle jiné.

Tělo půjde svou vlastní cestou, ale ty budeš vědět, že tělo nejsi. Lidé budou umírat, ale ty budeš vědět, že smrt je nemožná. Přejde tvá vlastní smrt – ale meditace tě připravila na smrt tak, že nyní se protančíš a prozpíváš do totálního ticha, nechávaje za sebou formu, rozpouštěje se do beztvareho.

Mysl je nejnižší část tvého vědomí. Je dobrá, co se týče světa, ale je bez užtku, když uvažuješ o pokračování ve své vnitřní cestě.

Opravdové a původní náboženské hledání není hledání, ale ztrácení – myšlenka hledání je stálá nenasytnost. Myšlenka najít pravdu, Boha, konečně, sebou stále nese něco nenasytného.

Pravý mystik, pravý náboženský člověk, hledá cestu, jak ztratit sebe sama, jak ne-být – protože těch pár, kteří dosáhli stavu „ne-bytí“ zažili největší možnou extázi.

Cesta z „bytí“ do „ne-bytí“ je životní pouť.

Když odpovídám na vaše otázky, není to tak, že já jsem dostal odpověď a jednoduše vám ji předávám. Nemám žádné odpovědi.

Jen naslouchám tvé otázce a nechávám své ticho na ni reagovat; proto můžeš najít v mých odpovědích mnoho rozporů. Ale já za to nejsem odpovědný, protože já jsem vůbec neodpovídal.

Je to ticho, které stále reaguje v různých chvílích, v různých dobách na různé lidi různými způsoby. Zrovna jako ty nasloucháš odpovědi, naslouchám i já.

Není nikdo, kdo by mluvil.

Jsou tu jen samí posluchači.

Channeling* je jen nové jméno pro starou nemoc. V minulosti se tomu říkalo „být posedlý ďáblem“.

Moderní člověk ještě neexistuje. Lidé na světě jsou velmi staří a velmi starobyilí. Zřídka narazíte na současné.

Někdo náleží do náboženství založeného před deseti tisíci lety, někdo patří do náboženství dva tisíce let starého – tito lidé nejsou současní. Žijí v moderní době, ale moderní nejsou.

A to vytváří nesmírný problém: technologie, vědecký pokrok potřebuje, aby je užíval moderní člověk. A moderní člověk není k dispozici. Technologie je k dispozici, věda je k dispozici, ale lidé, kteří by je užívali tvořivě, neexistují.

Výsledek je katastrofický, protože těmto lidem, kteří nejsou současní, dala věda technologické nástroje, stroje, které jsou nebezpečné. Je to jako byste dali kord do rukou dítěte – někoho zraní, nebo zraní sebe; není šermíř, není k tomu vycvičeno.

Technologie utekla kamsi daleko napřed a člověk je zabedněn kdesi vzadu. Neví, co s ní má dělat a cokoli s ní hodlá dělat, bude to špatně.

* Pozn. překl.: spirituální komunikace, komunikace s mocnostmi



Já vím, že jste nepřekonali malichernost, žárlivost, chtivost, vztek. Ale já nemluvíím o tom, jak je překonat, z jednoduchého důvodu – když začneš zápasit se svou malicherností, zůstaneš malicherný, když začneš bojovat proti své žárlivosti, zůstaneš žárlivý.

Existuje jedno staré přísloví: „Nepřítele si vybírej vždy velmi pečlivě“ – protože s ním budeš bojovat a při boji se staneš úplně stejným, jako je tvůj nepřítel, protože musíš používat stejné metody, stejné prostředky.

Nepřátelé jsou velmi cenní.

Nechci, abyste bojovali s malými věcmi. Raději než abyste se dívali dolů na zem, kde všude kolem je vaše malichernost, žárlivost a vztek, má snaha je ukázat vám hvězdy a pomoci vám k poznání, že máte křídla. A až se jednou začnete pohybovat směrem ke hvězdám, tyto malé věci zmizí samy od sebe.

Každá řeka se nepřetržitě pohybuje, aby se stala oceánem. Problém je jen s těmi, kteří se stali nádržemi, uzavřenými, neschopnými téci, zapomínající, že toto není jejich osud, že to je smrt. Být nádrží znamená spáchat sebevraždu, protože přestane existovat růst, žádné nové prostory, nové zkušenosti, žádná nová nebe – jen stará nádrž, kde voda zahnívá a stává se víc a víc bahnitá.

Být hledající, znamená opustit tento statický stav a stát se měnící, pohybující se, tekoucí řekou.

Nezáleží na tom, kdy dosáhneš oceánu.

Začátek je koncem.

Všechna krása je v začátku, protože když se jednou začneš hýbat, konec, pád do oceánu, je naprosto nevyhnutelný. Začátek byl v tvých rukách, byla to tvá svoboda, z toho důvodu je začátek tak krásný.

Pád do oceánu bude nesmírně extatický, ale neleží v tvých rukách. Co bylo v tvých rukách, byl začátek, sbírání odvahy; vyskočil jsi ze statické, mrtvé situace do živého bytí... žije, zpívá a tanče.

Koho zajímá, kdy přijde oceán?

Začátek je dostatečný, více než dostatečný – protože pád do oceánu nutně následuje.

Kdykoli se ti zdá, že jsi promarnil život, první způsob jak se dostat zpět, je nevinnost. Zahod' své znalosti, opusť svá schémata, zapomeň na své náboženství, svou teologii, svou filosofii.

Znovu se narod', staň se nevinným – to je v tvých rukách. Očisti svou mysl od všeho, co není tvé vlastní poznání, od všeho vypůjčeného, od všeho, co pochází z tradice, konvencí, od všeho, co jsi dostal od ostatních – od rodičů, učitelů, univerzit. Prostě to zahod'.

Buď znovu jednoduchý, buď znovu dítětem.

Tento zázrak je umožněn meditací.

Meditace je prostě podivná operační metoda, která tě odřízne od všeho, co není tvoje a zachová pouze to, co je tvé prapůvodní bytí.

Spaluje všechno ostatní a zanechává tě stát nahého, samotného, na slunci, ve větru. Je to, jako bys byl první člověk, který sestoupil na zem – který nic neví, který musí teprve všechno objevit, který musí být hledajícím, který musí pokračovat ve své životní pouti.

Cesta je velmi snadná.

Cesta je dostat se z mysli tolikrát za den, kolikrát je to jen možné. Kdykoli máš čas, dostaň se z mysli.

Pár věcí ti může pomoci. Nemůžeš-li být tichý prostým sezením, protože máš příliš mnoho energie něco dělat, pak je jednodušší začít něco tvořit. Jinak se všechna ta energie stane hrou mysli. Jestli se zajímáš o hudbu, hraj hudbu a utápěj se v ní. Jestli miluješ tanec, tancuj a nech zmizet tanečníka.

Nebo cokoli – jestli ovládáš keramiku, vyrob krásné věci a dej do toho všechnu svou energii. Protože když dáš do něčeho všechnu svou energii, mysl žádnou energii nedostane a utichá sama od sebe.

Jen ze začátku musíš dělat nějakou činnost, aby ses udržel zaneprázdněný a mysl utichla. Brzy budeš schopen tiše sedět, nic nedělat a mysl se stane dokonale tichou.

V těch chvílích poznáš věčnost života, poznáš krásu křehkého života kolem sebe a také ohromné bohatství svého vlastního bytí.

Meditace má dvě části. První – očištná část. Zveš do svého života velkého hosta. Čistíš celý dům, aby byl jasný, voňavý, abys v sobě stvořil smysl pro krásu.

Katarze, očista je velice užitečná a správná, ale není kompletní. Po katarzi začíná skutečná práce. Když jsi vyčistil zem od plevelů a divoké trávy, je čas zasít semena květin a čekat na jaro.

Člověk potřebuje jen trochu pozornosti, aby viděl a pochopil. Že život je ohromný kosmický smích. Ti, kteří se stali tichými a šťastnými, se k tomuto smíchu připojili.

Smích je mé poselství.

Nežádám od vás, abyste kázali, chci, abyste našli okamžiky, situace, kdy se můžete smát z celého srdce.

Váš smích ve vás otevře tisíce a jednu růži.

Věci jsou jednoduché. Ale mysl se je snaží dělat nepotřebně složitými, protože dokud nejsou složité, je mysl k ničemu.

Mysl je užitečná jen tehdy, když je něco složité – pak je potřebná. Když jsou věci jednoduché, mysl není vůbec potřeba.

A život je tak jednoduchý, že když má člověk dost odvahy, aby ho žil, mysl může být kompletně opuštěna. Opustit mysl a žít život spontánně, je to, co nazývám sannyas.

Chceš-li mít spojení s realitou, musíš být buď bláznivý, nebo pronikavě inteligentní. Musíš být nevinný. Takže cokoli si přineseš – skepsi, ateismus, teizmus, komunismus, fašismus, ať si sem přineseš jakýkoli druh nesmyslu – má medicína bude stejná.

Nezáleží na tom, jakým druhem nesmyslu máš naplněnou hlavu, když ke mně přicházíš. Stejně ti bez jakéhokoli rozdílu hlavu useknu. Co máš v hlavě mě nezajímá – můj zájem je sekání!

Jsem prostě dřevorubec...



Život je jednoduchý.

My ho děláme složitý tím, že děláme věci proti přírodě.

Existuje jen jedno náboženství a to sice příroda. Nech se přírodou kompletně unést; dovol sám sobě, abys byl s přírodou zajedno.

Totální lidské bytí se zatím nezrodilo.

Je zde muž a je zde žena, ale nejsou zde lidská bytí.

Má veškerá snaha je přivést na Zemi celého člověka – se všemi krásnými vlastnostmi žen a s odvahou, vzpurností a dalšími dobrodružnými vlastnostmi mužů. A všechny tyto vlastnosti by měly být částmi jednoho celku.

Mysl je jako strom: otázky rostou na stromě jako listy. Když utrhneš jeden list, strom ho nahradí nejméně třemi jinými. Tak dělá zahradník strom silný, s bohatým olistěním.

Mysl je velmi produktivní, co se otázek týče. Vyrábí pouze otázky. A každou odpověď mysl okamžitě změní ve stovky otázek. Žádná odpověď není s to mysl zastavit.

Přemýšlení je záležitost myslí.

Pochopení je za hranicemi myslí.

Takže první věc, která musí být řečena – abys dosáhl pochopení, nemusíš se stát příliš velkým myslitelem. Ba právě naopak, musíš se stát ne-myslitelem. Ve stavu ne-myšlení kvete květina porozumění.

Tvoje myšlenky by měly pochopit jednu věc – že o ně nemáš zájem. Ve chvíli, kdy dospěješ do tohoto bodu, dosáhl jsi velikého vítězství.

Jen pozoruj.

Neříkej myšlenkám vůbec nic.

Nesuď. Neuvažuj.

Neříkej jim, aby se pohnuly.

Nech je dělat, cokoli dělají, jakýkoli tělocvik; jen pozoruj, užívej si. Je to jako krásný film.

A budeš překvapen – jen se díváš a najednou přijde chvíle, kdy myšlenky nejsou, není se na co dívat.

Máte tolik času – stojíte v autobuse, sedíte ve vlaku, ležíte v posteli. Vidím, jak lidé hrají karty, kouří doutníky, chodí do kina. A já se jich ptám: „Proč to všechno děláte?“

A oni říkají: „Zabíjíme čas.“

Lidé mají tolik času, že ho zabíjí! Nemají pro něj žádné jiné užití.

Tak prosím, tyto chvíle, které chcete zabít, uchraňte pro meditaci. Nežádám od vás žádnou jinou změnu v životě. Nežádám mnoho – jen nezabíjejte čas. A tento čas, který jste až dosud zabíjeli... nyní nechte tento čas, aby zabil vás!



Celé umění
meditace je uměním rozpomínání se kdo jsi.

Příznaky, že jsi na správné cestě, jsou velmi jednoduché: tvá napětí začnou mizet, budeš více a více chladný, více a více klidný, budeš nacházet krásu ve věcech, o kterých bys vůbec nikdy neuvažoval, že by mohly být krásné.

I ty nejmenší věci budou ohromně nabývat na významu. Celý svět se bude každým dnem stávat více a více tajemnější; budeš se stávat méně a méně znalý, více a více neviný – jako dítě běžící za motýly nebo sbírající mušle na pláži.

Budeš cítit život nikoli jako problém, ale jako dar, jako milost, jako požehnání.

Tyto příznaky porostou, jestliže jsi na správné cestě. Jsi-li na špatné cestě, bude se dít pravý opak.

Pamatuj, že jsme vždy
v rukách smrti a neodkládej podstatné věci. Odlož to nepodstatné. Podstatné musí být uděláno nyní.

Tázání a hledání jsou dvě rozdílné věci. Tázání, otázky to je prostě všetečnost. Hledání je risk, životní pouť, pátrání.

Otázka je jednoduše uspokojena logickou, rozumnou odpovědí. Hledání nemůže být uspokojeno logickou, rozumnou odpovědí; hledání je jako žízeň.

Můžeme to zopakovat vědecky, H_2O znamená vodu, ale to nezažene žízeň. To je odpověď, dokonale správná odpověď, když se někdo ptá, co je to voda jako otázku; je velmi jednoduché ji zodpovědět.

Ale když se někdo ptá po vodě, protože má žízeň, pak mu H_2O nepomůže. Tady pomůže jen pravá voda.

Naslouchej totálně.
Nikdy se netrap se zapamatováním, protože to je rušivé. Když děláš dvě věci dohromady, vždy si jedna začne dělat poznámky – když ne viditelně, tak uvnitř myslí.

Ne, nevytvářej zmatek, jen naslouchej. Jestliže je něco pravda, tvé srdce to prostě přijme. Srdce nemá žádný paměťový systém. Paměťový systém je v hlavě.

Ale cokoli srdce přijme, změní tvé činy, změní tvé chování, změní to tebe. Přinese to změnu.

Nepřinese ti to znalost, ale transformaci. Udělá tě to novým člověkem.

Ty nejsi nádoba, ale obsah.

Odhození nádoby a objevení obsahu je celý
proces osvětlení.

Meditace tě dovede za hranice času, protože tě vede za hranice smrti. Budeš překvapen, že v sanskrtu je jen jedno slovo pro smrt i čas. Je to **kal**. **Kal** také znamená zítra – zítra je jen smrt a nic jiného; život je dnes.

Jak se stáváš klidným... Tvá napětí jsou tvou tíhou. Když napětí zmizí, stáváš se bez-tížným.

A vědomí, které je tvou skutečnou podstatou, nemá žádné časoprostorové omezení.

Tvé tělo roste z dětství do mládí, do stáří a do smrti – tyto změny se dějí pouze tělu. Jsou to změny nábytku v domě... malování domu, měnění jeho architektury. Ale člověk, který v domě žije – pán domu – zůstává nezasažen těmito změnami.

Vědomí je pán.

Tvé tělo je jen dům.

Takže v okamžiku, kdy vstoupíš do meditace, dotkl ses v sobě něčeho vesmírného – něčeho, co nemá věk, co nemá hranice ani v čase ani v prostoru.

Risuj, buď hráč – co můžeš ztratit? Přicházíme s prázdnýma rukama, odcházíme s prázdnýma rukama. Není co ztratit.





Je to malý život, který je ti dán
jako škola. Trénuj se pro všechna potěšení.

Při zrození ti nebylo dáno všechno. Při zrození
jsi dostal jen věci potřebné pro přežití;
všechno ostatní ti bylo dáno pouze jako semeno.
Jestliže se úmyslně zajímáš o vývoj svého vědomí
k jeho nejvyššímu vrcholu, pak to závisí na tobě.

Příroda se stará jen o přežití – ne o život, ne
o radost, ne o extázi, ne o lásku. Příroda se může
vybavit jen chťicem – na co láska? Proč vytvářet
složitosti?

Lásku budeš muset najít, vědomí budeš
muset pěstovat. Musíš se stát zahradníkem svého
vlastního bytí – tvé bytí je tvá zahrada.

Musíš změnit význam lásky. Není to něco,
co bys měl zkoušet dostat od ostatních.
A přitom to je celá historie lásky – každý ji
zkouší dostat od druhých tolik, jak jen je možné.
Oba se snaží dostat a obvykle nedostane nikdo
nic.

Láska není něco, co lze dostat.

Láska je něco, co se dává.

Ale můžeš dávat jen když máš.

Zážitek orgasmu ti dává nejenom největší slast, které je tělo schopno, ale také poznání, že toto není vše. Otvírá dveře. Přináší ti poznání, že ses zbytečně díval ven, zatímco tvé skutečné bohatství je uvnitř.

Meditace byla objevena lidmi, kteří měli hluboké orgasmické zkušenosti. Meditace je vedlejší produkt orgasmického zážitku. Neexistuje jiná cesta, jak najít meditaci. Orgasmus tě přirozeně přivádí do stavu meditace: čas se zastavuje, myšlení mizí, ego přestává existovat. Jsi ryzí energie. Poprvé jsi porozuměl: nejsi ani tělo, ani mysl; jsi něco, co přesahuje oboje – vědomá energie.

A když jednou vstoupíš do království vědomé energie, začneš mít nejkrásnější životní zážitky,

nejjasnější, nejbarevnější, nejpoetičtější, nejtvořivější. Dají ti naplnění a spokojenost na jedné straně – pokud se týče těla, mysli a světa.

Na straně druhé vytvářejí ohromnou božskou nespokojenost. Protože to, co si zažil, bylo krásné, ale zážitek toho ti dává jistotu, bez jakéhokoli důvodu, že dále musí existovat ještě krásnější zážitky. Předtím než jsi věděl cokoli o orgasmu, nikdy jsi o něm nesnil; nyní ho znáš. To se stává podnětem k hledání a pátrání: existuje ještě něco silnějšího, početnějšího, psychedelického, než ti mohou jakákoli psychedelika zprostředkovat?

Toto hledání přivedlo člověka k meditaci.



O kamžik za okamžikem, uvidíme. Nač se stále připravovat? Když okamžik přijde, tvé vědomí mu bude čelit a odpoví na něj.

Ale lidé se tak moc připravují, že téměř celé jejich životy jsou vypotřebovány na přípravy.

Být osobností je pokrytectví.
Být individualitou je tvé přirozené právo.

Meditace transformuje.
Přivádí tě do vyšších úrovní vědomí a mění kompletně tvůj životní styl. Mění tvé reakce v odpovědi a to v takovém rozsahu, že je neuvěřitelné, že osoba, která na danou situaci reagovala hněvem, nyní odpovídá na tu samou situaci hlubokým soucitem, láskou.

Meditace je stav bytí, do kterého se přichází skrz porozumění.

Je to jen v našem spánku, že jsme oddělení.
Ve chvíli, kdy jsme probuzeni, jsme jedním.

Jestliže má muž právo naplnit své sny, má žena samozřejmě také právo naplnit své sny. A jestliže jste se rozhodli být spolu, nastává nyní cosi jako svatá povinnost být opatrný, abys nešlapal po snech toho druhého.

Nic nebolí více, než když sen je zničen, když naděje umírá, když se budoucnost stává temnou, když všechny krásné představy, o kterých sis myslel, že budou tvořit tvůj život, se zdají být neuskutečnitelné, protože tato žena, tento muž, ti nepřetržitě kazí náladu, ničí tvůj klid, ničí tvé ticho. A když jsou tyto věci zničeny, nemůžeš být tvůrčí. Můžeš být jen destruktivní, můžeš být jen násilný.

Život má nesmírné bohatství, které lidem zůstává utajeno, protože nemají čas. Všechn jejich čas je spotřebován v jakémsi boji s někým – s tím druhým. Ten druhý tvoří celý svět.

A největší katastrofa, která se stala, je, že když bojuješ s druhým, pomalu pomaličku zapomínáš na sebe. Všechna tvá pozornost patří tomu druhému, a když je středem pozornosti ten druhý, ty jsi ztracen.

Útěk do Himalájí nepomůže, protože i v Himalájích zůstane tvá mysl stejná, ty jen nebudeš mít možnost to poznat. A je lepší nepřítele znát než neznat, protože když znáš, máš možnost změny. Neznalost je velmi nebezpečná.

Když je nemoc diagnostikována, je napůl vyléčena. Když nemoc není diagnostikována, pak nastává opravdový problém. Léčení není problém; diagnóza je problém.

Nejúspěšnější milenci na světě jsou ti, kteří se nikdy nepotkají. Ti vytvářejí neromantičtější, nejkrásnější příběhy – žádné hádky, žádné pošťuchování, žádný boj. A nikdy nedospívají k názoru, že „toto není žena pro mne, a já nejsem muž pro ni“ – nikdy se nedostanou k sobě tak blízko, aby k tomuto závěru došli.

Ale, na neštěstí, většina milenců se vezme.

To je ta nejnešťastnější nehoda v životě.

Je možné, že budeš muset změnit své milence mnohokrát za život. Ale není to žádná škoda. Ve skutečnosti budeš častými změnami milenců obohacen...

Láska nezná žárlivost, láska nezná stížnost. Láska je hluboké porozumění.

Miluješ někoho – to ovšem neznamená, že ten druhý by tě měl také milovat. Nejedná se o žádnou smlouvu.

Pokus se porozumět, co láska znamená.

A nebudeš schopen porozumět, co láska znamená, žádnými svými takzvanými milostnými aférami.

Co láska znamená budeš moci kupodivu porozumět tím, že půjdeš hlouběji do meditace, tím, že se staneš tišším, vyrovnanějším, pohodovějším. Začneš vyzařovat jakousi energii; staneš se milujícím a poznáš krásné vlastnosti lásky.



V životě nejsou žádné chyby. Všechno závisí na tom, jak věci bereš. Když příliš mnoho toužíš, chceš dosáhnout příliš vysoko a nemůžeš – pak přichází zklamání a nezdar. Ale když po ničem netoužíš a jsi dokonale šťasten, ať jsi kdekoli, pak je život každým okamžikem vítězstvím.

Lidé považují slova za skutečná.
Takže pamatuj, abys vždy používal slova ve správném významu.

Jak se stáváš citlivějším, život se stává větším.
Už to není malý rybníček, stal se oceánem.
Není omezený na tebe, tvou ženu a děti – není omezen už vůbec. Tato celá existence se stává tvou rodinou; a dokud se celá existence nestane tvou rodinou, nepoznal jsi, co to život je – protože žádný člověk není ostrov; všichni jsme spojeni.

Jsme ohromný kontinent propojený milióny cest. A když naše srdce nejsou plná lásky pro celek, ve stejném měřítku je ochuzen náš život.

Meditace ti přinese citlivost, ohromný pocit sounáležitosti se světem. Je to náš svět – hvězdy jsou naše a my tu nejsme cizinci. Svou podstatou náležíme k existenci.

Jsme její částí, jsme jejím **srdcem**.

Odsuzování je ošklivý úkaz. Vzdurtej ve svém vlastním bytí stále výše. Nenič tuto možnost odsuzováním druhých lidí za níže postavené. Činíš tím velikou škodu sám sobě, nikoli druhým.

Jakákoli otázka položená jakoukoli lidskou bytostí se stává otázkou všech lidských bytostí, ať si toho jsi vědom, nebo ne. Možná si to neuvědomuješ; asi to pro tebe není ten správný čas, možná, že se zeptáš o rok později. Nejspíše jsi potlačil otázku tak hluboko, že jsi úplně zapomněl, zda v tobě existuje, či nikoli.

Ale já opakuji – neexistuje jediná otázka, která není také tvou otázkou.

Mé odpovědi nejsou ve skutečnosti odpověďmi. Mé odpovědi jsou zabijáci – jednoduše zabijí otázku, odstraní ji, nedají ti žádnou odpověď, kterou by sis mohl nechat.

A to je rozdíl mezi učitelem a mistrem – učitel ti dává odpovědi, takže ty si můžeš nechat tyto odpovědi a zůstat nevědomým – krásně ozdoben na povrchu, knihovny plné odpovědí, ale uvnitř, pod povrchem, bezedná nevědomost.

Mistr prostě zabíjí tvé otázky.

On ti nedává odpověď, on odebírá otázku.

Kdyby všechny tvé otázky mohly být odebrány...

Poslouchej pečlivě, co říkám:

Kdyby všechny tvé otázky mohly být odstraněny, tvá nevědomost by byla nucena zmizet a zbyla by jen nevinnost.

A nevinnost je světlo do sebe sama.

Podívej – vždyť život není složitá věc. Stává se problémem, když tvůj život chce jít jedním směrem a tvá mysl tě vleče druhým směrem a ty se dostáváš do konfliktu, roztržen vedví. Nemůžeš jít ani na jednu stranu, protože tvá druhá polovina zkouší jít na druhou.

Život se stane absolutně jednoduchým tehdy, když začneš fungovat z čehosi, co je výše než tvá mysl.

Ze začátku je pro všechny hledající veškeré hledání zaměřeno na nalezení prostoru nad myslí.

A tehdy, když jsi našel malý prostor nad myslí, všechna dualita mizí, všechna napětí, všechny úzkosti mizí. A kupodivu, mysl, která nikdy nebyla pod tvou kontrolou, se ti náhle sama odevzdá.

Mysl jako pán je katastrofa.

Mysl jako sluha je krásný dar přírody.

Musíš jen najít pána – a nemusíš hledat příliš daleko, je hned nad myslí.

Jen jeden krok.



Dostal ses do srdce a je to tak nádherné, tak láskyplné, že by jeden rád zůstal. Nemá už smysl kamkoli jít, zdá se, že všeho je dosaženo.

Ale budeš to muset opustit.

A ten odchod je trochu bolestný, ale bolest bude ihned zapomenuta – protože se na tebe bude snášet více a více blažeností. A brzy se naučíš tomuto: není vůbec potřeba cítit bolest, když opouštíš místo, kde jsi jednou přenocoval. Zvykneš si, poznáš, že ta cesta nemá konce. A bohatství se stává větší a větší; ty neprohráváš. Když se kdekoli zastavíš, bude to prohra.

Takže není žádné zastavení, žádná tečka za větou... ani středník není.

Musíš se naučit mít potěšení i z té sladké bolesti odchodu z krásných míst na místa ještě krásnější.

Nevědomost je počátek moudrosti. Správně pochopeno to není nic negativního. Je to prostě tabula rasa, čistý štít. Nic na něm není napsáno. Ty musíš napsat svou svatou Bibli, svatý Korán, svatou Gitu, ty to musíš porodit.

Nevědomost je lůno.

Obsahuje žízeň po pravdě – a když se nestaneš obětí znalostí, je nevědomost ten pravý začátek.

Vědět s jistotou, že „já nic nevím“ je první krok k moudrosti. Poznal jsi něco, co má nesmírnou hodnotu – poznal jsi svou nevinnost.

Skutečné chvíle lásky zůstávají nevyřčeny. Když skutečně cítíš lásku, tento silný pocit vytváří kolem tebe určité záření, které říká všechno, co nemůžeš říci, všechno, co nikdy nemůže být řečeno.

Každá milostná pletka je nebezpečná, protože člověk ztrácí sám sebe. S odstupem je to naprosto v pořádku. Zamilování ve své mysli přemýšlí o mnoha věcech, které řeknou svému milému, až se setkají. Ale když se setkají, náhle se stávají němými. Pouhá blízkost způsobila změnu – klevetící mysl přestala klevetit a objevily se obavy. Je-li láska skutečná, musí se strachovat.

Není-li tvá láska obyčejná živočišně instinktivní láska, není-li to jen část tvého ega, není-li mocenskou touhou někomu dominovat – je-li čistou radostí, rozdáváním radosti do bytí druhých bez potřeby důvodu, nic než radost – bdělost bude následovat tuto čistou lásku jako stín. Nemusíš si dělat starosti s bdělostí.

Jsou jen dvě cesty: buď se staneš bdělým a láska bude následovat jako stín; nebo se staneš tak milujícím, že bdělost přijde sama od sebe. Jsou to dvě strany jedné mince. Nemusíš se starat o druhou stranu; nech si prostě jednu stranu, druhá nemůže utéct. Druhá strana následuje vynuceně.

Mysl nemůže existovat bez problémů;
problémy jsou její potrava. Konflikty, boj,
disharmonie – a mysl je dokonale v pohodě,
doma.

Ticho, harmonie – a mysl začíná mít obavy,
protože harmonie, ticho a mír nejsou ničím jiným
než smrtí mysli.



Nemůžeš-li se smát, přijdeš v životě
o mnoho věcí, přijdeš o mnoho tajemství.
Tvůj smích tě učiní malým, nevinným dítětem,
tvůj smích tě spojí s existencí – s burácejícím
oceánem, s hvězdami a tichem.

Můj přístup k věci je velmi jednoduchý: Musíš si dát pozor, abys nedovolil srdci přemoci tvůj rozum, stejně jako si musíš dát pozor, aby tvůj rozum nepřemohl tvé srdce. Jejich funkce jsou oddělené. Rozum by měl fungovat ve světě věcí a srdce by mělo fungovat ve světě lidského vědomí. Ve chvíli, kdy se jejich funkce překrývají, nastává určitý zmatek.

Když máš vztek, všiml sis? – tvé tělo zaujalo určitou pozici. V hněvu nemůžeš nechat své ruce otevřené; v hněvu – pěst. V hněvu se nemůžeš smát – nebo snad ano?

Určitou emoci musí tělo následovat určitou pozici.

Právě malé věci jsou uvnitř hluboce spojeny.

Ego je jen nepřítomnost bdělosti. Místnost je plná tmy; ty chceš, aby tma opustila místnost. Můžeš dělat vše, co je v tvých silách – vystrkovat ji, mlátit ji – ale neuspěješ. Kupodivu budeš poražen něčím, co neexistuje. Vyčerpán, tvá mysl prohlásí, že tma je tak silná, že není v tvých silách ji rozehnat, vypudit. Ale tento závěr není správný; je logický, ale není správný.

Stačí malá svíčka, kterou přineseš dovnitř. Nemusíš vyhánět tmu. Nemusíš s ní vůbec bojovat – to je naprostá hloupost. Jen přines malou svíčku a tmu už více nenajdeš. Ne, že by odešla – nemůže odejít, protože v první řadě vůbec neexistuje. Ani nebyla vevnitř, ani neodešla.

Světlo přichází, světlo odchází; má pozitivní existenci. Můžeš zapálit svíčku a tma není; můžeš svíčku zhasnout a tma je. Abys udělal cokoli s tmou, musíš dělat něco se světlem – velmi podivné, velmi nelogické, ale co můžeš dělat? Tak to chodí.

Má láska je jako světlo – není ji pro někoho více, ani pro někoho méně. Ač stálá, pro slepého člověka neexistuje. Pro toho, kdo pořádně nevidí, bude nejasná. A pro toho, kdo vidí jasně, bude mít jinou intenzitu.

Je to stejné světlo, ale záleží na tom, kolik jsi schopen ho přijmout.

Jsi-li naprosto otevřen, můžeš ho přijmout všechno.

Neměl bys po ničem toužit. Ve chvíli, kdy dosáhneš stavu netoužení, tě existence použije takovým způsobem, jakým je třeba: jako mystika, jako mistra, jako zpěváka, tanečníka, flétnistu – nebo prostě jako nikoho; ale všechno je požehnání.

To, co k tobě přichází od existence, bez tvého toužení, je vždy největší možná extáze.



Meditace je prostě pochopení. Není to otázka tichého sezení, není to otázka zpívání mantry. Je to záležitost pochopení jemného fungování mysli.

A jak začínáš chápat toto jemné fungování, začíná se v tobě objevovat krásné uvědomění, které nepochází z mysli. Toto uvědomění je v tvém bytí, v tvé duši, v tvém vědomí.

Ve věku čtrnácti let je člověk pohlavně dospělý – mysl začíná fungovat naprosto odlišným způsobem, tělo začíná fungovat naprosto odlišným způsobem. Čtrnáct let je biologický věk člověka: nyní je schopen plodit děti. Co se týče biologie, člověk ukončil vývoj.

To je také důvod, proč psychologický věk lidstva zůstal na čtrnácti letech: protože nyní už se biologie nestará o tvůj psychologický vývoj, pokud se nestaráš ty sám. Příroda tě přivedla do tohoto bodu pro svoje vlastní účely, kvůli reprodukci; její práce skončila. Nyní záleží jen na tobě, zda chceš být hledajícím, psychologicky růst, růst ve svém uvědomění. Žádáš-li duchovní zážitky, pak máš volné ruce; vše záleží na tobě, příroda skončila svou práci.

A protože příroda skončila, devadesát devět celých devět desetin procenta lidí se zastavilo spolu s přírodou. Oni se nevyvíjeli, byl to pouze tlak přírody, který je přivedl do věku čtrnácti let.

Historie potěšení – fyzických, biologických, psychologických – začíná ve čtrnácti letech, a když ti nikdo nepřekáží a ty je můžeš prožít, pak ve věku čtyřiceti dvou let budeš přirozeně osvobozen od všech druhů pout. To ovšem neznamená, že budeš utíkat ze světa. Znamená to, že tvá žena se prostě stane tvou přítelkyní, že tvůj muž se stane tvým přítelem. Oba dva chápete, že tu byla určitá biologická síla, která je vyčerpána, a nyní není třeba se navzájem zbytečně obtěžovat. Nyní je lepší, raději než obtěžovat, sedět a meditovat.

Opakuji: jde-li všechno přirozeně, pak dosažení věku čtyřiceti dvou let automaticky přinese do tvého bytí ohromnou změnu. Zůstaneš ve světě, ale budeš naprosto nevázaný. To je skutečné zřeknutí se – žádná posedlost, nic potlačeného. Srdce je čisté, uvnitř už nejsou žádné odpadky.

Nenávist je destruktivní, sebe-destruktivní. Láska je obrovská úcta k sobě samému. Můžeš nenávidět cokoli, kohokoli; můžeš nenávidět nenávist samu, ale pokaždé shledáš, že máš málo energie. Nenávist vysála tvou energii a zanechala tě prázdného, vypotřebovaného.

Láska tě naplňuje energií, přetékající energií – léčící nejenom tebe, ale vytvářející kolem tebe auru, ve které mohou být léčeni i ostatní.

Není to otázka náboženství – že nenávist je špatná, či nemorální. Je to otázka inteligence: nenávist je stupidní a láska je inteligentní.

Viděl jsi někdy bojovat dva psy? S největší pravděpodobností na sebe štkají a skáčou a ty vidíš, že se schyluje ke krvavému boji – ale nic se nestane. Oni se pouze posuzují a odhadují, kdo je silnější, a když oba dva souhlasí, že jeden z nich je silnější, pak už nemají žádnou potřebu bojovat. Pak jednoduše jeden pes stáhne ocas, dává znamení – skončíme to. Ty jsi vyhrál, já jsem poražen, ale stále můžeme být dobrými přáteli.

Psi mají více inteligence než politici.

Když kritizují politiky, nejsou to politici, kteří jsou okolo tebe, jedná se o politika v tobě. Vnější politik je jen manifestace, kolektivní manifestace vašich vnitřních politiků. Všichni hledáte tu či onu cestu mít více, vlastnit více, být mocný, dominantní, být super velmi velmi důležitá osoba – velmi důležitá už vám nestačí.

Když kritizují politiky, kritizují politickou strukturu vaší mysli...

Musím kritizovat politiky, protože oni jsou tím, čím ty bys rád byl. Prezidenty, ministerskými předsedy, gubernátory, vyslanci – tím, čím bys rád byl, ale je to v tobě jen jako semeno. A v semenu nemůžeš vidět všechny jeho květy a barvy. Když kritizují politiky, kritizují tebe, jako kdyby tvůj vnitřní politik přišel k moci.

Kompromisy jednoduše znamenají, že jsi na nejisté půdě. A tak raději než kompromisy najdi základy, kořeny, individualitu. Najdi upřímnost pocitů, podporu tvého srdce. Pak nezáleží na tom, co je toho důsledkem.

Dokud netvoříš, zůstáváš samodestruktivním. Je to stejná energie. Ty máš energii, jsi dynamo energie nepřetržitě vytvářené vesmírem. Co s ní budeš dělat? Když netvoříš, budeš destruktivní, budeš ničit.



Přišel jsi na svět bez ničeho, takže jedna věc je jistá – nic ti nepatří. Přišel jsi úplně nahý, ale s iluzemi. To je důvod, proč se všechny děti rodí s rukama sevřenýma v pěstičky ve víře, že si sebou přináší bohatství – a tyto pěstičky jsou úplně prázdné.

A všichni umíráme s otevřenýma rukama. Zkus zemřít se zaťatými pěstmi – nikdo doposud neuspěl. Nebo se zkus narodit s otevřenýma rukama – ani v tomto nikdo neuspěl.

Dítě se rodí s pěstmi, s iluzí, že přináší na svět bohatství, ale v té pěsti nic není. Nic ti nepatří, takže jakého nebezpečí by ses bál? Nic nemůže být ukradeno, nic ti nemůže být odebráno.

Všechno, co používáš, patří světu. A jednoho dne zde všechno budeš muset nechat. Nebudeš schopen vzít si sebou vůbec nic.

Vědomí není tvé tělo ani tvá mysl ani tvé srdce. Takže když osoba umírá, umírá pro tebe, ne pro sebe. Pro ni platí, že pouze mění dům, asi se stěhuje do lepšího.

Ale protože starý dům zůstal a ty jsi tam stále hledáš a nenacházíš, myslíš si: „Ten ubožák zemřel“. Ale všechno, co bys měl říci, je: „Ten ubožák utekl! Ale kam, to nevíme.“

Protichůdnost života je v tom, že lidé, kteří vynakládají velkou snahu dosáhnout osvícení, neuspějí právě kvůli své snaze. Jednoho dne to vše budou muset vzdát a v této chvíli relaxace se cosi otevře – ty už nejsi ten, kdo dělá, něco se děje tobě.

A stejná věc platí o vědeckých objevech – je to stejný zákon. Vědec pracuje roky na určitém projektu a pak jednoho dne, kdy udělal všechno, co ho jen mohlo napadnout, opustil celou myšlenku. A náhle se otevřelo okno a to, co hledal s takovou snahou, je mu k dispozici bez jakéhokoli úsilí.

Ve skutečnosti to má hluboké důvody – kdykoli o něco usiluješ, stáváš se napjatým; když jsi napjatý, tvá mysl se stává zúženou. A ty jsi tak ambiciózní, tak plný touhy, tak plný spěchu něco dostat, že jsi téměř chaotický.

Abys něco věděl – ať vědeckého, nebo náboženského – musíš být tichý, klidně bdělý, nic nedělat, ani po ničem netoužit, ani nic nehledat.

Ale všechnen ten čas předtím, kdy jsi hledal a nenacházel, v tobě vytvořil semeno. V této chvíli relaxace se semeno stává výhonkem.

Neexistuje žádná nutnost vědět kam jdeš.
Neexistuje žádná nutnost vědět proč jdeš.
Všechno, co je nutno vědět, je, že jdeš radostně,
protože když jdeš radostně, nemůžeš jít špatně.



Život je krásný, protože existuje tolik toho, co nemůže být vysvětleno. Byla by to katastrofa, kdyby život sestával jen z věcí, které mohou být vysvětleny.

Jen si to na chvíli představ:

Kdyby všechno mohlo být vysvětleno, pak by nemohly existovat záhady, pak by nemohly existovat básně, pak by nebylo žádné tajemství. Všechno by bylo naprosto ploché a nudné.

Život není nuda, protože jsou dimenze, ve kterých můžeš dále pokračovat v objevování, ale nemůžeš nikdy najít vysvětlení. Můžeš zažít mnoho, dokonce tolik, že to, co jsi zažil, nemůže být slovy popsáno.

Život není jen tím, čím se zdá.
Je to mnohem mnohem více,
nepočítatelně více.

Ale musíš se postavit tváří v tvář sám sobě.

Každý jedinec musí objevit svou vlastní cestu. Neexistuje žádná superdálnice s milníky oznamujícími ti, jak daleko jsi od cíle. V duchovním objevování musíš prostě jít a tak vytvářet svou cestu; není žádná vyšlapaná cesta, něco, po čem bys prostě šel.

A já to cítím tak, že to je ohromně blažené a extatické. Nejsi jako vlak. Když jedeš vlakem, nemůžeš jet džunglemi, horami, nemůžeš jet, kam chceš. Vlak je vězeň.

Ale řeka není vězeň. A také cestuje do dalek. Může jít tisíce mil, z Himálají a nakonec stejně dosáhne oceánu – bez mapy, bez milníků, bez průvodce a bez kohokoli na cestě, koho by se řeka mohla zeptat: „Kterou cestou teď mám jít?“ ... protože každý krok je křižovatka.

Každá řeka však, kupodivu, dosahuje oceánu s krásnou svobodou, nalézajíc svou vlastní cestu.

Každý, takový jaký je, je potřeba.
A je potřeba právě takový, jaký je.
To je důvod, proč ses narodil určitým způsobem.
Nezkoušej sejít z cesty své přirozenosti.

Meditace je prostě
odvaha být tichý
a sám.



Narození se ti stane, mládí se ti stane, láska se ti stane, stárí se ti stane, smrt se ti stane – všechno podstatné se ti stane a všechno nepodstatné ti je ponecháno, abys udělal.

Tak nezhazuj celý svůj život s nepodstatným.

Toto nepodstatné musí samozřejmě také být, ale pamatuj, že podstatné by nemělo být zapomenuto.

A nemusíš pro to nic dělat; prostě jen musíš být vnímavý, otevřený, citlivý, přístupný, takže když přijde volání z neznáma, budeš připraven celým srdcem říci:

„Ano, už jdu“.



Lhostejnost k mysli je meditace. Mysl je problém. Když není mysl, je mír, takže jakpak může být mír mysli?

Každý „mír mysli“ je jen omyl; jednoduše to znamená, že hluk se zmírnil natolik, že si myslíš, že je ticho. A nemáš nic, s čím bys to porovnal.

Osvícení není způsobeno snahou. Snahou je způsobena relaxace. Udělal jsi tak mnoho, že to jednoduše vzdáváš.

Ale kdybys nic nedělal, nemohl bys to vzdát.

Narození je jen příležitost.

Buď se můžeš naučit žít krásný život, nebo se jen můžeš dovléci na hřbitov. To záleží na tobě. Jsou lidé, pro které je život břemenem a jsou lidé, pro které je i smrt tancem.

Chci ti říci, že když svůj život učiníš uměním, tvá smrt bude vrchol umění – nejvyšší bod, krása sama.

Západ stvořil instantní kávu, ale Západ neví, jak ji vychutnat po malých doušcích. Osvícení není nic jiného než správná, meditativní cesta pití kávy.

Existence je bujará!
Máš-li oči, abys viděl bujaré věci, budeš překvapen – v životě není místo pro vážnost. Všichni kloužeme po banánových slupkách – potřebuješ jen určitý vhled, abys to viděl.

Fungování srdce a mysli je naprosto odlišné; nejen odlišné, ale úplně protichůdné. Mysl vytváří filozofie, teologie, ideologie – a všechno to jsou otázky, které nemají žádnou odpověď. Srdce jen čeká. A v pravou chvíli odpověď vykvete sama od sebe.

Srdce nemá otázky a přece dostává odpovědi. Mysl má tisíc a jednu otázku, ale nikdy nedostala žádnou odpověď, protože neví, jak dostávat.



Věškerá bída člověka spočívá v tom, že zkouší dělat nemožné; zkouší donutit srdce, aby sloužilo mysli, což je nemožné. To je váš zmatek, to je váš nepořádek.

Smutek má svou vlastní krásu.

Má nesmírnou hloubku, má svůj vlastní klid, ticho, lehkost. Je to nádherná zkušenost. Nesnaž se jí tedy vyhnout. Když se jí budeš vyhýbat, vyhýbáš se dveřím do ticha.

Užij si smutek, přijmi ho s otevřenýma rukama, obejmí ho. Čím více ho uvítáš, tím dříve se smutek začne měnit v ticho.

A ticho se pomalu pomaličku stane hudbou bez zvuku.



Mezi neznalostí a nevinností je pouze velmi jemná, tenká dělicí čára. Dítě je neznalé nikoli nevinné. A když se duchovním způsobem znovuzrodíš, budeš opět jako dítě. Dávej pozor, říkám „jako dítě“. Neříkám budeš dítětem – budeš **jako** dítě, nevinný.

Dělicí čára mezi neznalostí a nevinností je velmi jemná – neznalá osoba se vždy pokouší nebýt neznalá – to je to kritérium, ona se snaží stát znalou. Naproti tomu nevinná osoba se snaží stát se ještě více nevinnou. Jestliže okolo ní zůstala ještě nějaká znalost, pokouší se ji zbavit. Chce být úplně čistá.

Prostě ignoruj, zůstaň povznesen, nech mysl, ať si dělá co chce. Když se mysl cítí nevládná, když mysl vidí, že už se o ni nezajímáš, že nemá smysl dále křičet, že ji vůbec neslyšíš; když už tě ani neudivuje, co se v mysli děje – pak to přestane.

Chci, aby ses akceptoval takový, jaký jsi. Existence chtěla, abys takový byl. Ty ses nestvořil; celou odpovědnost přirozeně nese existence a musí existovat potřeba osoby, jako jsi ty – jinak bys neexistoval.

Existence tě potřebuje takového, jaký jsi.

Slovo „hřích“ ve své podstatě znamená zapomnění. Nemá to co dělat s hříchem, jak ho chápeme dnes.

Zapomenout sám sebe je jediný hřích.

A vzpomenout si na sebe sama, je jediná ctnost.

Život je krásný pokus řešit problémy. Čím více problémů vyřešíš, tím inteligentnějším se staneš.

Útěk není řešením.

Jestliže chceš život,
překypující život, pak buď připraven na smrt.
Umírat každým okamžikem, takže jsi každým
okamžikem znovuzrozen, je veškerým tajemstvím
všech náboženství.

Je známo, že těsně před tím, než řeka vpluje do
oceánu, klepe se strachy. Dívá se zpět na celou
svou cestu, na vrcholy hor, na dlouhou klikatou
cestu skrz lesy, skrz lidi a před sebou vidí tak
ohromný oceán, že vstup do něj nemůže
znamenat nic jiného než rozplynutí se navždy.
Ale není jiné cesty.

Řeka nemůže jít zpět.

Ani ty nemůžeš jít zpět.

Jít zpět, je v existenci nemožné; můžeš jít jen
dopředu. Řeka musí podstoupit to riziko
a vstoupit do oceánu. A jen tehdy, když vstoupí
do oceánu, strach zmizí, protože řeka pozná, že
to není rozplynutí se v oceánu, ale bytí oceánem.

Z jedné strany to je zmizení a z druhé strany
to je ohromné vzkříšení.

Mistr ti odebrává pouze věci, které nemáš, ale ty si myslíš, že je máš. A stále ti dává věci, které máš, ale úplně jsi zapomněl, že jsou tvou přirozenou podstatou.

Všechno, co znáš, je tento malý život a v tomto malém životě znáš pouze dvě věci – ubohost a utrpení života a způsoby a metody, jak zapomenout na tuto ubohost a utrpení. To nazýváš zábavou, pobavením – chození do kina, do cirkusu. To jsou tvé metody, jak zapomenout na svůj život. Tam, v jiném světě, se na dvě tři hodiny zabavíš.

Jistě je pro tebe těžké pochopit osvícenou osobu...

Když přemýšlíš o osvícení, problém je v tom, že nechápeš, že člověk, který je osvícený, už není ego. Můžeš ho urážet, ale nemůžeš ho zranit, můžeš ho zneužít, můžeš ho odsoudit, ale v jeho bytí nenastane žádná změna.

Dokonce i když ho zabiješ, zůstane stejný.

Je pro tebe těžké pochopit, jak může osvícený člověk nechodit do cirkusů, kin... a všech druhů hloupostí, které existují.

Ale existovalo tak málo osvícených lidí, že je o nich známo jen velmi málo. A mnohé z toho nepochopíš, dokud to sám nezažiješ.

Pro osvícenou osobu je vše, co se kolem ní děje, cirkus. Nemá žádnou potřebu si obstarávat vstupenku – její problém je, jak z cirkusu odejít! Nechce se do kina dostat, chce z něj odejít!

Je jisté, že v mých dřívějších promluvách k vám se osvícení zdálo být mnohem snazší. Muselo, protože jsem nechtěl, abyste zdrhli.

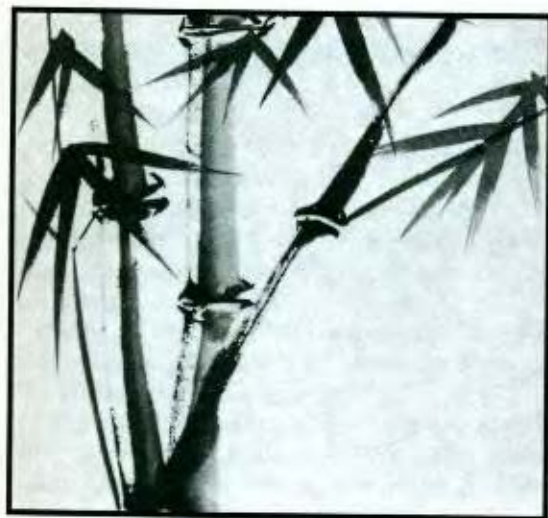
Nyní věřím, že dokonce i když řeknu pravdu, neutečete:

Osvícení není snadné.

V e chvíli, kdy otevřeš dveře, okamžitě potichoučku vstoupí vůně květin. Vstoupí sluneční paprsky. Přijde chladivý vánek. Otevřel jsi dveře celému vesmíru.

Oddat se mistrovi je jen poklesek. Báł by ses být otevřen celému vesmíru – to by bylo příliš mnoho. Mistr tě přesvědčuje, že není vůbec nutno otvírat všechny dveře a všechna okna, říká: „Otevři jen malé okno – speciální okénko pro mne.“

Ale jak jednou otevřeš i malé okénko, dovnitř vstoupí celá obloha.



V šechna má láska a uznání patří člověku, který akceptuje sám sebe úplně, tak, jak je. Má odvalu. Má odvalu postavit se veškerému tlaku společnosti, který má tendenci rozdělit ho na části – na dobré a špatné, na svaté a hříšné. To je skutečně silný, odvážný člověk, který stojí proti celé historii lidstva, morálky a vyhlašuje až do nebes svou realitu, ať je jakákoli.

A přinejmenším také ve vztahu k mistrovi je žák povinen být naprosto čistý a jasný, takže mistr může začít pracovat s jeho skutečnou realitou, nikoli s jeho přetvářkou. Protože všechno, co by dělal s jeho přetvářkou, by bylo nesmírné plýtvání.

Jen tvé skutečné já je schopno růst, vykvést.



Chceš-li změnit svět, nezačínej měněním světa – to je špatná cesta, kterou lidstvo šlo až dosud – změna společenského zřízení, změna ekonomické struktury, změna tohohle, změna támhletoho, ale žádná změna individuality.

To je důvod, proč všechny revoluce neuspěly.

Pouze jedna jediná revoluce může uspět, revoluce, která ještě doposud nebyla vyzkoušena – revoluce individuality.

Změň sebe.

Dávej stále pozor, abys ničím nepřispěl k tomu, aby byl svět peklem. A pamatuj na to, abys přispěl světu něčím, co by z něj udělalo ráj.

To je celé tajemství zbožného člověka. A když to každá individualita začne dělat, nastane revoluce bez nejmenšího krveprolití.

Fenomén pláče je tajemný.

Pláč nemusí nutně znamenat, že jsi smutný. Vůbec nemusí být proti oslavování, proti veselému smíchu, proti smíchu, ne.

Slzy mají velmi podivnou funkci: kdykoli je toho v tvém srdci tak mnoho, že to nemůže být vyjádřeno normálním způsobem, slzy jsou nouzová metoda. Takže mohou znamenat cokoli.

Můžeš být velmi šťastný, tak šťastný, že smích by vypadal hloupě, ale slzy jsou naprosto v pořádku. Tvé slzy ukazují, že tvé štěstí není obyčejné štěstí – je tak hluboké, že jen slzy ho mohou vyjádřit, je tak neobyčejně hluboké, že musí být použita nouzová metoda.

Dva přátelé, kteří se potkají po mnoha dnech, mnoha letech, možná nebudou mít chuť mluvit, mluvení se může zdát příliš znevážené. Třeba se jim bude líbit jen se navzájem obejmout a poplakat si na rameni. Říkají tak mnoho věcí... mnoho vzpomínek, mnoho otázek, nevyjasněných zkušeností, lásky. Slzy jim pomáhají si ulehčit.

Věď, že pokud mě cítíš ve svém srdci, pak jsem s tebou. Kamkoli jdeš, jdu s tebou – bez lístku, protože doposud nikdo nevynalezl způsob, jak zjistit, zda cestující osoba skrývá někoho ve svém srdci.

Hudba se zrodila z hlubokých meditačních zážitků; je to dimenze meditace. V důsledku meditování se může přihodit, že do tebe vstoupí hudba, ale opak je také pravda – jsi-li hudbou úplně pohlcen, tvé srdce nebude osloveno pouze hudbou, ale také meditací.

Hudba je zvuk. Meditace je ticho. Nejkrásnější hudba je, když zvuky neničí okamžiky ticha mezi nimi. Jak se hudebník stává stále vytříbenějším, dokáže vytvořit zvuk, a mezi dvěma zvuky je schopen ti zprostředkovat zážitek ticha.

Toto ticho zasahuje tvé srdce.

Mysl je zvyk.
A i ve chvílích, kdy srdce zpívá a celé bytí je plné radosti, mysl nemůže opustit své staré zvyky.

Samozřejmě se bude ptát, co se děje.

Copak nemůžeš věci nechat dít se bez ptaní proč, co?

Chápeš, proč si stále klademe takové otázky?

Mysl klade tyto otázky, protože chce mít pod kontrolou tvůj životní styl, chce stále vědět, co se děje. Nesmí se stát nic, co by bylo mimo ni, všechno musí být pod její kontrolou.

Mysl je ohromný kontrolór. A když je všechno pod její kontrolou, je to strašná tragédie, protože se ti nemůže přihodit nic velikého.

Všechno báječné, velkolepé, je za myslí.

A mysl nikdy nemůže dostat odpověď na svá proč, co, jak.

Musíš se naučit jednu věc – není nutné při každém zážitku uspokojit mysl.

Zážitky srdce, zážitky bytí, transcendentální zážitky, by se neměly stát předmětem bádání. Neměl by ses ptát proč, měl bys je prostě prožít naplno.

Neměl by ses ptát, co se děje, protože když budeš trvat na svých otázkách, dění skončí. Tyto otázky nejsou tvými přáteli.

Dovol mysli, aby kladla otázky, jen když se děje něco špatného. Když je ti špatně, když tě bolí hlava, když máš žaludeční potíže – tehdy nech mysl, aby se ptala; to je to pravé království pro mysl.

Osvícení nemá co dělat s myslí; má co do činění s uvědoměním si mysli. Nejde do detailů mysli, z čeho sestává, jak funguje, do její mechaniky. Uvědomění je prostě neztotožnění se s myslí; mysl zůstává kdesi vzadu jako mechanismus.

Ten okamžik, kdy je mysl totálně ponechána kdesi vzadu a zůstává jen čiré uvědomění, prostý zdroj světla, to je osvícení.

A kceptuji tě takového, jaký jsi, ale to neznamená, že chci, abys takový zůstal. Miluji tě takového, jaký jsi, ale miluji tě proto, že v sobě máš tolik potenciálu, tak ohromné možnosti růstu, že s trochou snahy se můžeš stát sám sobě světlem.

Cokoli jsi, těš se z toho. Ale existuje ještě mnohem více, takže u toho nezůstávej.

Jsi na první příčce žebříku – to je naprosto v pořádku, protože kdybys nebyl na první příčce, jak bys mohl být na druhé, jak bys mohl být na poslední, konečné?

Nikdo není hříšník.

Ano, jsou lidé, kteří dělají chyby, ale nikdo není hříšník. Každý má právo dělat chyby – protože to je jediná cesta, jak se učit. A ve tmě musí každý zakopnout. Není to nic specifického jen pro tebe; každý co chvíli upadne, je to dobrý trénink.

Podle mne vše, co ti existence zprostředkuje, je pro tebe dobré. Tak to prostě použij, ale nezapomeň se při tom dívat na vzdálené hvězdy – ty ti také patří.

Jakkoli jsou daleko, nejsou mimo tvůj dosah.

Je to správné a je to šťastí, že tě nic neuspokojuje úplně a celistvě. Znamená to totiž, že se nepřestaneš vyvíjet, znamená to, že musíš zůstat v pohybu.

Pomalu, pomaličku pochopíš, že neexistuje žádný domov, že pohyb sám o sobě je domov; že životní pouť nemá žádný konec, ale že sama pouť je cíl.

Je to velmi těžké pochopit, protože jsme zvyklí na určitou logiku – chceme-li se někam dostat, cesta je pouze prostředek, teprve dosažení něčeho je konec.

Ale co se týče vesmírného života, nemůže existovat místo, kde by jsi mohl říci: „Sem jsem došel a dále již nic není.“

Je nemožné, abys našel místo, které by bylo koncem a kde by byl plot s cedulí „Zde končí svět“.

A dokonce i když jsi takové místo našel, radil bych ti, abys ten plot přelezl – protože za tím plotem musí něco být. Ten plot nemůže stát jen tak, sám od sebe, za ním musí něco být. Někdo si udělal legraci, napsal ceduli „Zde končí svět“ a dal tam plot. Nenech se oklamat.

Nic
je můj meč.

Je tak tenký, že ho nemůžeš vidět.

A má práce je tak jemná, že nemůže být
vykonána hrubými nástroji. Můžeš spatřit meč
z „ničeho“ v mých rukách?

Je tam!



Lidé za celá staletí napovídali už takových nesmyslů – například, že duchovno je cosi jako zeměpis, jsou ti dány mapy a pokyny kam jít – stačí je jen sledovat a dosáhneš cíle.

Zaplaťpánbůh nejsou věci tak laciné.

V existenci nejsou žádné mapy ani žádné pokyny, protože každá individualita je tak unikátní, že to, co pro jednoho může být správný směr, pro druhého může znamenat zbloudění; co pro jednoho může být lék, pro druhého může být jed.

Individuality jsou tak rozdílné...

Nemohou být dány žádné všeobecné pokyny.

Říkám mnoho věcí, aniž bych je vyřkl. Zkrátka vytvářím atmosféru tím, že říkám mnoho jiných věcí, ve kterých můžeš zaslechnout ty nevyřčené.

Protože je pár věcí, které mohou být jen šeptány, nikoli vykřikovány. A dokonce jsou i věci, které nemohou být ani šeptány, ale jen nepřímo naznačeny – jen pak jsou krásné.

V celé této společnosti, pokud jsi inteligentní a pozorný, jsi nucen být znovu a znovu překvapen – proč se věci stále dějí způsobem, jakým by neměly?

Války nejsou potřebné, povstání nejsou potřebná, krveprolití nejsou potřebná, jaderné zbraně nejsou potřebné. Polovina zeměkoule umírá hladu a přitom se vyrábí další a další ničivé zbraně. To je prostě šílenství.

Problém je v tom, že všichni ti šílení lidé mají stejný zájem. Prezidenti a předsedové vlád všech zemí, všech národů, mají stejný zájem. Pokud by národy zmizely, zmizeli by i oni – a co jejich mocenské snahy?

Chci, abys byl tak totálně sobecký, že můžeš vykvést v celé své kráse. Tvůj rozkvět podnítl kvetení i v druhých, tvůj plamen přinese světlo, život a oheň mnohým.

Ale toto by nemělo být činěno přímo. To není tvá práce. Je to prostý důsledek tvého transformovaného života.

Zdá se být velmi důležité, že lidé, kteří mají rozhodující vliv na vývoj lidského vědomí, svou existencí vždy předbíhají čas – protože bude trvat sto, dvě stě let, než je lidé pochopí. Kdyby přišli v době, do které patří, lidé by je pochopili, a oni by byli zastaralí. Musejí předbíhat čas, aby v době, kdy lidská mysl, lidské vědomí, dosáhne bodu, kdy by mohli být pochopeni, bylo jejich poselství k dispozici.

Neptej se, co se děje.
Nech to dít a dívej se.
To, co říkám, není nic; to co se bude dít, bude tisíckrát větší.

Pamatuj, že ze začátku je každá zkušenost na cestě ohromný šok. Tvé nejhlubší základy se třesou. Všechno, co jsi věřil, že je pravda, už není pravda. Všechno, co jsi myslel, že je skutečné, je sen, a všechno, o čem jsi nikdy ani nepřemýšlel, zdá se být bezpodmínečnou realitou. Změn je tak mnoho a jsou tak rychlé, že pro člověka je přirozené se bát. Ale ten strach je jen proto, že si nevšímáš svých prožitků.

Člověk je mrtev, když v jeho životě není žádná výzva. Je to právě výzva, která tě udržuje naživu – pouhé dýchání, teplota, bušení srdce nedokazují, že jsi živ; dokazují jen, že tělo je naživu. Zda skutečně naživu jsi, nebo ne, to je jiná otázka.

Jsi naživu, pokud vzdálené hvězdy jsou pro tebe výzvou k životní pouti. Nepoznané skutečnosti, nevyslyšené pravdy, neprožité krásy... když se stanou tvým skutečným světem, máš život plný radosti, tance a zpěvu.

Cesta lásky je cesta neočekávání.
Láska je jen tam, kde je naprosté smíření
a žádná touha cokoli měnit.

Všechno, co je v životě důležité, se může pouze **přihodit**. Věci, které musíš **dělat**, jsou nedůležité věci – prospěchářské, potřebné, ale nikoli podstatné pro tvé bytí.

Jedna z největších věcí, kterou se na cestě musíš naučit, je rozlišovat mezi těmito dvěma světy: svět dělání a svět přihození se. Jsou pomíchány v tvé mysli.

Jsou věci, které mohou být pouze udělány – nemůžeš jen čekat, až je existence udělá za tebe. A jsou věci, u kterých, ať děláš co děláš, nikdy neuspěješ. Jen při tvém naprostém neúspěchu, při tvém vzdání se, se přihodí. Přijdou z neznáma.

Celistvý člověk je přístupný obojímu, dělání i přihození se. Ale pamatuj – cokoli děláš, je pomíjivé, cokoli děláš, je menší než ty, nemůže to být větší. Akce nemůže být větší než její činitel.

A při přihození se, cokoli se přihodí, je větší než ty; přichází to na tebe seshora. Snáší se to na tebe jako déšť květín, požehnání, blaženost.

Takže dokáže-li člověk rozlišit, co je k „dělání“ a co k „přihození se“, jeho život bude mít jasnost, skvělou inteligenci a nesmírné možnosti naplnění.

Se mnou je největší
potíž v tom, že jsem naprosto upřímný.

Abys provokoval lidi, musíš být útočný. Abys
vytvořil půdu pro nové lidstvo, musíš zničit
mnoho z minulosti – a nemůžeš být jiný, než
tvrdý.

Když pouze mluvím o abstraktních
konceptech, které neznamenají žádné nebezpečí
pro stávající společnost, pro nezadatelná práva,
budu respektován – ti lidé, kteří byli nepřáteli,
začnou o mně nyní mluvit jako o velikém svatém
– ale tím nepomohu těm, kteří opravdu žijí.

Takže já se nezajímám o celé lidstvo.

Můj zájem je ten, že musím přijít ke každým
dveřím a alespoň jednou zaklepat.

Jestli mi někdo může porozumět, neměl by
váhat.

A když mi někdo nemůže porozumět, žádná
škoda – stejně by mě nikdy nepochopil.

Takže všechno, co dělám, je úmyslné a dobře
naplánované. Není to žádná náhoda.

Nejkrásnější práce pro sannyasiny je udržet
poselství ryzí, neznečištěné tebou ani jinými
– a čekat.

Budoucnost je nucena být více citlivá, více
vstřícná. Možná, že už tu nebudeme, ale můžeme
způsobit změny ve vědomí pro staletí, která

přijdou. A můj zájem není jen o toto lidstvo, můj
zájem je o lidstvo jako takové.

Udrž poselství ryzím, čtyřiašestdesát
karátovým zlatem. A brzy tito lidé budou těmi,
pro které jsi stavěl chrám – ačkoli je smutné,
když stavíš chrám a nikdo nepřichází a když lidé
začínají přicházet, ty už tam nejsi.

Ale člověk musí pochopit jednu věc – jsme
částí tekoucí řeky vědomí. Možná, že tu nebudeš
v této formě, ale můžeš zde být v jiné...

Dobře si zapamatuj, že po mně nikdy nemáš
žádat, abych byl více tolerantní, abych měl větší
respekt, abych byl více za jedno z masami.
Nemohu být. A není to ode mne tvrdohlavost. Je
to prostě v tom, že pravda nemůže dělat
kompromisy. Nikdy je nedělá; byl by to ten
největší hřích.

Jen si představ svět, kde jsou lidé meditativní. Bude to jednoduchý svět, ale bude nesmírně krásný. Bude tichý. Nebude v něm zločinů ani soudů, nebude v něm žádný druh politiky.

Bude to láskyplné bratrství, ohromná komuna lidí, kteří jsou se sebou naprosto spokojení, dokonale šťastni samy se sebou. Ani Alexandr Veliký by je nemohl více obdarovat.



Opravdové slavení by mělo vycházet z tvého života, v tvém životě. A opravdové slavení by nemělo záviset na kalendáři – je první listopad, tak budeš slavit. Podivné, celý rok trpíš a prvního listopadu náhle vyjdeš ze svého utrpení, tančíš. Tak buď bylo falešné utrpení, nebo je falešný první listopad; oboje nemůže být opravdové. A když první listopad pomine, jsi zpět ve své černé díře, každý ve svém utrpení, každý ve své úzkosti.

Život by měl být nepřetržitá oslava, festival světla trvající po celý rok.

Má funkce je pouze připomínat. Jen chci být pro tebe zrcadlem tak, abys mohl vidět svou původní tvář. A když vidíš buddhu ve mně, není nijak obtížné uvidět buddhu také v tobě – možná bude trochu líný, trochu ospalý, trochu zbloudilý z cesty.

Ale buddha je buddha.

Nezáleží na tom, že je trochu vyšinutý, to spravíme.

Buddhovství je základní přirozenost každého.

Nechci, abys uctíval buddhy, chci, aby ses buddhou stal. To je jediné správné uctívání.

Miluješ-li, staň se tím.

Život je krásná cesta, je-li procesem nepřetržitého učení, objevování. Pak je to vzrušení každým okamžikem, protože každý okamžik otvíráš nové dveře, každý okamžik přicházíš do styku s novým tajemstvím.

Miluji pravdu – našel jsem ji. Miluji vás – také jsem vás našel. Nyní je má jediná zbývající práce nějak otočit vaše oči přímo na pravdu. Když se to stane, pak už mne zde není potřeba.

Avšak nemyslím to vážně, mohu zde být stále. Takže nemusíte věšet hlavu – s největší pravděpodobností zde budu.

Jen koncentruj všechnu svou energii na meditaci. Staň se tichým, sleduj své myšlenky, jak se pohybují na obrazovce mysli. Pouhým sledováním jednoho dne zmizí.

Nespěchej.

Kromě sledování a čekání nemůžeš dělat vůbec nic.

Pamatuj si tato dvě slova: **sleduj a čekej.**

Kdykoli čas uzraje, tvé sledování je dokonalé, myšlenky zmizí – a jejich zmizení znamená otevření celé existence.

To je to, co nazývám meditace.

Celá existence je ohromné sloveso, nikoli podstatné jméno – nikoli kámen, ale květina. A nikde není žádný konec, protože nikdy nebyl žádný začátek. Podstata představy začátku a konce je pouze zrcadlení naší mysli. Avšak my jsme vždy uprostřed – nikdy na začátku, nikdy na konci, vždy uprostřed – a uprostřed navždy zůstaneme.

Nemám pro tebe jediný princip, který bys měl dodržovat; pouze prosté pochopení, že to je tvůj život – užívej si ho, dovol mu, aby v tobě zpíval píseň, dovol mu, aby se v tobě mohl stát tancem. Nemusíš dělat nic jiného, než prostě být přístupný.

A brzy se na tebe snese květinový déšť.

Když mysl utichne,
čas zmizí, protože mysl je čas.

Láska je tak jemná květina, že jí nemůžeš vnutit, aby byla trvalá. Můžeš mít plastické květiny; to je to, co lidé mají – manželství, rodinu, děti, příbuzné, všechno to je plastické. Plastik má jednu velmi duchovní vlastnost – je trvalý!

Skutečná láska je stejně nejistá, jako je nejistý tvůj život. Nemůžeš říci, že zde budeš zítra. Nemůžeš dokonce ani říci, že přežiješ příští okamžik. Tvůj život se nepřetržitě mění – z dětství do mládí, do středního věku, do stáří, do smrti, stále se mění.

Skutečná láska se také mění.

Nejsem velký řešitel těžkých úkolů.
Nejdříve vytvořím krásný sen a pak pomalu
pomaličku tě z něj vyvedu.

Nyní jsi pryč ze snu, takže se objevuje druhý
problém – kde je cesta? Ve skutečnosti je to však
má práce. Zatímco jsi spal, mluvil jsem
o cestě... „cesta, ta mystická cesta...“, abych
tě vzbudil. Nyní jsi probuzen a ptáš se: „Kde je
ta cesta?“

Žádná cesta není.

Byl to pouze trik k tvému probuzení.



Za osvětlením je pouze neznámo. Osvícení je poslední posel Boží. Za ním všechny hranice mizí, všechny zážitky mizí.

Zážitek je v osvětlení přiveden do své krajnosti; je to nejvyšší vrchol všeho krásného, všeho nesmrtelného, všeho blaženého – ale je to zážitek.

Za osvětlením už není vůbec žádný zážitek, protože ten, kdo zažívá, zmizel.

Osvícení není pouze vrcholný zážitek, je to také nejjemnější definice tvého bytí. Za ním je pouze prázdnota; nedostaneš se znovu do bodu, který by musel být překonán.

Zážitky, ten kdo zažívá, osvětlení – všechno zůstalo za tebou. Nyní jsi částí obrovské prázdnoty, která je nekonečná.

Celá funkce mistra spočívá v tom, aby tě strčil – úplně stejně, jako ptačí matka strčí ptáče, nového ptáka, který nikdy nerozevřel svá křídla na obloze. Přirozeně, že se bojí – obloha je nesmírná. Až doposud žil v malém, útulném hnízdečku, v bezpečí a jistotě, matka se o něj starala – a nyní na něm chce, aby skočil a letěl. Jednoho dne ho strčí. A v okamžiku, kdy je vystrčen z hnízda to chvíli vypadá, že spadne dolů na zem, ale než dopadne na zem, jeho křídla se otevřou a celá obloha je jeho.

A jsou oblohy za oblohami.

Nebudu ti říkat, že domov je všude – ačkoli to je pravda. Říkám – není žádný domov. Pokud dokážeš pokračovat ve své životní pouti s touto upřímností – že není žádný domov a že není žádné místo, kam jdeš, že pouhé jít samo o sobě je krása, radost, blaženost, všechno ... jít samo – pak je také pravda, že ať jsi kdekoli, jsi doma. Ale lidé jsou velmi vychytralí, dokonce vychytralí samy k sobě. Zneužili všechny pravdy, dali jim významy, které podporují jejich vlastní představy. Když řeknu: „Domov je všude“, pak budou odpočívat, ať jsou kdekoli, pak nebudou mít žádnou potřebu.

A tak říkám – není žádný domov a cesta musí stále pokračovat. Musí být tancem. Vezměte své kytary a jděte a nikde se nezastavujte.

To ovšem neznamená, že byste si nikde nemohli ani na chvíli odpočinout. Jsou oázy, ale nikoli domovy – přenocuj zde, ale ráno musíš zase jít. Tento neustále běžící proces je to, čím život skutečně je.

Pohyb je život, změna je život. Zůstaň na chvíli, cítíš-li se unaven, ale zůstaň, jen než načerpáš dostatek energie, abys zítra ráno mohl opět vyrazit. Domov je všude – ale ten domov je pouze zastávka.

Musím pracovat na dvou úrovních – jedna je úroveň, kde žijete vy, kde vy jste, a druhá úroveň je ta, kde jsem já a kde chci, aby vy jste byli také.

Z vrcholu hory musím sestoupit do údolí, kde jste vy; jinak mě neuslyšíte, nebudete věřit, že existuje vrchol zalitý sluncem. Musím vzít vaši ruku do své a přesvědčovat vás a na cestě říkat příběhy, které nejsou pravdivé!

Ale zabaví vás, takže při chůzi neděláte problémy. Jdete, zabaveni příběhem. A když dosáhnete vrcholu, pochopíte, proč jsem vyprávěl dlouhé příběhy a budete se cítit vděční, že jsem tyto příběhy vyprávěl; jinak byste nebyli schopni cestovat tak dlouho, tak daleko nahoru.

Je to něco, co by jste si měli zapamatovat – všichni mistři světa vyprávěli příběhy, podobenství – proč? To je velmi jednoduché. Není vlastně vůbec třeba vám vyprávět tak mnoho příběhů. Ale noc je tak dlouhá a vy musíte zůstat bdělí; bez vyprávění příběhů usnete.

Než přijde ráno, je naprosto nevyhnutelné vás udržet zaneprázdněné a příběhy, které mistři vyprávějí, jsou ze všech dostupných věcí nejvíce fascinující.

Pravda nemůže být vyřčena, ale můžete být přivedeni do bodu, odkud ji můžete spatřit. Takže otázka spočívá v tom, jak vás přivést do bodu, odkud můžete spatřit pravdu.

Ať dělám cokoli, vždy ti pomáhám vyvíjet se k většímu míru, většímu tichu, větší lásce, většímu soucitu – velmi jednoduché vlastnosti.

Nežádám od tebe, abys dodržoval velkou disciplínu – stát na hlavě dvanáct hodin denně nebo každý rok dvacet jeden den nejíst. Nežádám od tebe upjatost. Jednoduše chci, abys měl radost z malých věcí. Cokoli jíš, jez s radostí; ať jsou tvoji přátelé kdokoli, měj radost z jejich přátelství. Cokoli ti život dává, nikdy si nestěžuj. Vždy je to víc, než si zasluhuješ.

Vždy buď vděčný.

A když se naučíš jednoduchému umění vděčnosti, tvůj vývoj nastane sám od sebe.



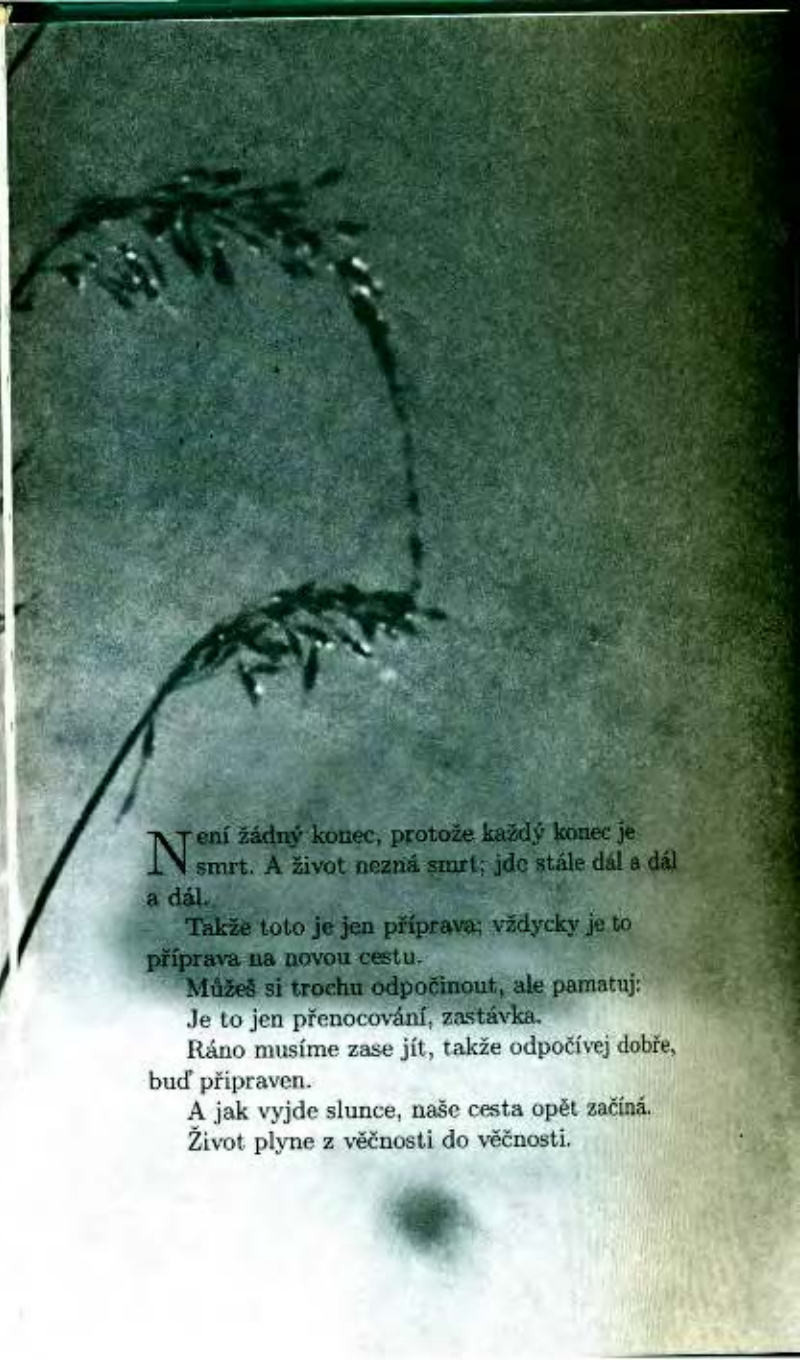
Osvícení nastane, když na něj
úplně zapomeneš. Nedívej se ani za roh, co
dohlédne tvé oko, jestli náhodou nepřichází
osvícení, abys ho nezmeškal.

Úplně na něj zapomeň.

Jen si užívej prostého života.

Vždyť všechno je tak krásné – nač pro sebe
vytvářet nepotřebnou úzkost a muka? Podivné
záležitosti duchovna... to nejsou věci, s kterými
bys mohl něco dělat.

Uděláš-li svůj vlastní všední život čímsi
krásným a uměleckým, všechno, po čem jsi kdy
toužil, se začne dít samo od sebe.



Není žádný konec, protože každý konec je smrt. A život nezná smrt; jde stále dál a dál a dál.

Takže toto je jen příprava; vždycky je to příprava na novou cestu.

Můžeš si trochu odpočinout, ale pamatuj:

Je to jen přenocování, zastávka.

Ráno musíme zase jít, takže odpočívej dobře, buď připraven.

A jak vyjde slunce, naše cesta opět začíná.

Život plyne z věčnosti do věčnosti.

